
vAstusUtropaniShat savyAkhyA commentary

वास्तुसूत्रोपनिषत् सव्याख्या

Document Information

Text title : Vastusutra Upanishad with Commentary

File name : vAstusUtropaniShat_savyAkhyA.itx

Category : upanishhat, vyAkhyA

Location : doc_upanishhat

Proofread by : K.S. Sheshadri Sharma

Description/comments : Check the text for only the upanishad

Latest update : October 16, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 28, 2023

sanskritdocuments.org

वास्तुसूत्रोपनिषत् सव्याख्या

अथ अथर्ववेदीय वास्तुसूत्रोपनिषद् ।

प्रथमः प्रपाठकः

षट्शिल्पविचारः

आथर्वणाङ्गिरस (१) - शिल्पकाश्यपो (२) ढोवाय पिप्पलादमडामतिम् । षोडशतापिनीमध्ये (३) वास्तुस्थापकविद्येयम् (४) । य अेनां वेद । आथर्वणीये ढोतोद्गातृभिः शिल्पश्रोतृभिः

वास्तोष्पतिर्ज्ञेय इति (५) ॥ १ ॥

स विश्वकर्मा देवता । तस्य विद्या षट्शिल्पविचारः (६) ।

केषां शिल्पकारा ढपपादयन्ति केषां शिल्पकर्मादय ढपजायन्ते, कतिविधानीति तान् ढ स आङ्गिरसादीन् निरीक्षमाणां (निर्यक्ष्यमाणां) पिप्पलादो वद्रे । स ढ कुवित्सोवलढुजोत्तोलकः, (७) शिल्पकाश्यपः प्रणिधाय यथाकामं पृथ्णामीति । ढो वास्तोष्पतिर्विश्वकर्मा (८), तस्मै ढोवाय, मन्ये वयं वेदसदस्या ज्ञापयिष्यसीति (ज्ञापयिष्याढो) ।

पिप्पलादो ढोवाय - ये वै के यास्मिंल्लोके प्रयान्ति ज्ञानमेव ते सर्वे कामयन्ते ।

षट्शिल्पाङ्गप्रयोगेण प्रजनयन्ति रुपाणि (९) ॥ २ ॥

रुपं शैलेन (१०) ढाद्विरेण, अेवं रुपज्ञानञ्च लोके । वेदे रुपं रुपं प्रतिरुपं ढवतीति विशेषः । तज्ज्ञानं द्विव्यज्ञानञ्च ।

यूप (११) ढदं ज्योतिः ॥ ३ ॥

स ढि यूपः ढाद्विरेण शैलेन वा वैताने (१२) ढक्तम् । वृत्तं ढि यूपमूर्धन्च स विश्वमिति यूपदण्डादौ । कर्माणि समरुपाणि समरेभायां स यूपस्तम्ढो यूपदण्डः । तत् संयोगेन यूपो ढवति तज्ज्ञानं विज्ञापयति य अेवं वेद स ढि विश्वकर्मा शिल्पाधिदैवतम् (१३) । य अेवं जानाति स पुरश्चेष्ठः ।

वृत्तज्ञानं रेभाज्ञानं य यो जानाति स स्थापकः ॥ ४ ॥

भादिरदण्डस्तो दर्भरञ्जुकरः, तद् रञ्जुवलयवेष्टितमिदं तस्य रूपं तज्ज्ञानञ्च शिल्पज्ञानम् । तद्ज्ञानात् (तच्छिल्पज्ञानात्) दिव्यज्ञानं भवति (प्रभवति), तद्ज्ञानात् भोक्षः, स हि मधुः (१४), य एवं वेद ।

शिल्पात् प्रतिमा (१५) जायन्ते ॥ ५ ॥

प्रतिमायाः श्रद्धा सञ्चरति, श्रद्धातो निष्ठा, ततश्च ज्ञानम्, तस्मान्भोक्षो भवतीति पञ्च वास्तुसोपानानि, य एवं वेद । आथर्वणीये सर्वानुभूतिरित्यनुशासनम् । अथ शिल्पकाश्यपाथर्वाणाङ्गिरसकुवित्सा (१६) द्यो लोद्गीथे (१७) कुशला बभूवुः । वास्तुषडङ्गकथां यथामति भ्रूडीति प्रोयुः पिप्पलादमिति । तथेति समुपदिदिक्षुः ।

स प्रवडणः शिल्पसूत्राध्यायं स्थापकविद्यां यावदत् ॥ ६ ॥

सा विद्या श्रेष्ठा, प्रजापतेश्चात्रा । प्रजापतेर्नारदः, नारदान्मयः, मयाद् वैश्रवणः (१८), वैश्रवणात् पिप्पलादः । श्रोष्यामीति । ओषामुन्मेषः सत्यम् ।

डोवायाङ्गिरसस्त्यो पृच्छामीति । पृच्छेति डोवाय । डेन प्रतिमा सम्भवति । कथं रूपं रूपं प्रतिरूपाणि लोके सम्भवन्ति । नाडं प्रभो पश्यामीति । स प्राजापत्यमार्गेण पिप्पलाद उवाच । भव त्वं शान्तलृदयः आङ्गिरस, मर्त्ये वा षडं सदासीत् श्रेष्ठयजने ।

अपां यो अत्रे प्रतिमा बभूव प्रभूः सर्वस्मै पृथिवीव देवी ।

पिता वत्सानां पतिरङ्गानां साडसे पोषे अपि नः इणोतु ॥

एति मन्त्रेण (१९) तृम्यर्थमुपासत एति भावः ।

यजनोपासने य ।

शरीरमूर्तिरडिते मन आवेश्य विशेषेण

विकल्पिदोषयुक्तं भवति ॥ ७ ॥

एति । रूपात् कर्मण (प्रतिमा), प्रतिमायास्तत्त्वबोधो जायते । तत्त्वबोधाद् धारणेति । धारणाया गाथा, कथा प्रसरति लोके । गाथाया रूपाण्युत्पादयन्ति स्थापकाः । तस्मै डोवाय रूपकलनार्थं कारुसाधनार्थं विशेषः ।

वास्तु षडङ्गमिति श्रेष्ठम् ॥ ८ ॥

शैलं षिल्पपञ्जरं (२०) डीलेन पञ्जराकृतिकोष्ठका रेखावासः (डीर्त्यावासः) तदा रूपाङ्गानि मर्माण्याश्रयन्ते तथैलभेदनम् । अङ्गप्रयोगः, न्यासभावनासम्बन्धप्रबोधनं एति । डोवाय आङ्गिरसः-

कथं विकाशेन रूपवास्तुषडङ्गं शिल्पं संसिद्धं भवति । भगवतस्तस्यैव मे कामं भूयात् । श्रुत्वाड, येनैवं मे स्थापकविद्या प्रपातिनी समावर्तते (समावर्तने) । स हि षडङ्गकममाड ।

(शैलम्)

षड्धा शैलं ज्ञेयम् ॥ ९ ॥

शिला तद्देशे लोकज्ञाने षड्धा प्रथिता । छिरण्यरेभिका, समवर्णा, ताम्रा, धातुपुटिता, बज्रलब्धा, सैकतालिकेति । यदा छिरण्यरेष्वा कुटिला सोऽवलक्षणः । सा प्रतिमार्थं डीना विरुपं प्रददाति । तद्दर्शनेन विकल्पभावो प्रभवति । दर्शनादेता अर्थडीना उच्यन्ते, वदन्ति, भवन्तीति ।

अेतदर्थं प्रतिमावैलक्षण्यं भवति । यदा पूर्णशैलमेकवर्णा कृष्णं कृष्णपिङ्गलं चारिद्रं वा मुष्य प्रतिमार्थं ध्येयं सा समवर्णा । कठिनतमगाढपिङ्गलशिला न ध्येया ।

यदा शैलं भित्त्याङ्गोत्तरपृथक् प्रतिमाशालार्थं (२१) तद् ध्येयम् । शैलं पृथक्त्वेन डीनं भवति ।

यत्र केवलं लीलाविग्रहा निवसन्ति भित्त्यङ्गे, एति । शिला धातुपुटिता धूमवर्णा व्रणोपेतारुपार्थं धीरेति । शैलान्तरे स्तराभ्यन्तरे कोमलरसबद्धा रेष्वाः सन्ति याः पीतप्रभाः सदाऽधमा भवन्ति श्रेष्ठैः शिल्पकारैः ।

सैकतालिकशिला यूपयोनिमिथुनस्तम्भ (२२) वृषस्तम्भकुण्डार्थं विशिष्टा, न रुपार्थं ग्राह्या, तज्ज्ञानलब्धस्थापकाः समुपतिष्ठन्ति जनलोके सम्पन्ना महीयन्ते ।

शैलाद्ङ्गराज्ञानं प्रसरति ॥ १० ॥

सर्वेषु लोकेषु कामयारो भवति ।

एति आथर्वणीये वाक्कायमनोमार्गेण पिप्पलादकल्पे वास्तुसूत्रसम्प्रदानमिति यथाक्षेण मुनिडोतारोपनिधानेन शैलषडङ्गराज्ञाननाम प्रथमप्रपाठकः ।

द्वितीयः प्रपाठकः

पिलपञ्जरज्ञानम्

अथ पिलपञ्जरज्ञानं (२३) घटनमिति भ्रूमः । तेन आयेष्टो भव आङ्गिरस (२४) ग्राभकार एव ।

निर्दिष्टार्थकप्रतिमा (२५) ग्राह्या ॥ १ ॥

अनुकूल (प्रतिमानुकूल) शिला अभिजिति (२६) सम्प्राप्ते दर्भेण पातयेत् कारुशालायाम् । ततः उदुम्बरकीलेन शिलां रोधयेत् ।

पातनं प्रथमा क्रिया ॥ २ ॥

पातनान्ते उत्ताडनञ्च, पिच्छिलकरणार्थं डोताऽध्ययुः स्थापकैः सह रुपशिलां भर्दयेत् ।

भर्दनं द्वितीया क्रिया ॥ ३ ॥

आदौ ॐ-

दधिक्वाणो अकारिषं जिष्णोरश्वस्य वाजिनः ।

सुरभि नो मुष्वा करत्र ए आयूंषि तारिषत् ॥

(धति) मन्त्रेण (२७) ततः मडिलुक (२८) पयसा शिलां क्षालयेत् (मर्दयेत्) , अतत् सर्वं कुम्भीका (२९) मोयनार्थम् (वर्जनार्थम्) । तत आपादशीर्षं शतकेशिवृषं (३०) चिन्तयेत् प्रार्थयेच्च ।

ॐ शतकेशाय मडर्षभाय मे रक्ष रक्ष स्वाहा धति भ्रूयात् । मडर्षभ तस्य नव नभस्ततो वाभ्रा आपपृथिवी तर्पयतु ।

अतेन जङ्गिडाद्यः (३१) पलायन्ते । अवं शुभं भवति, मनः प्रभोदं भवति, सोऽमृतो भवतीति । ततो मण्डलकरणं वलयकीलसंयुतयुग्मवदण्डेन (३२) रञ्जुसंयोगेन मण्डलैकं रथयन्-

पुनन्तु मा देवजनाः पुनन्तु मनवो धिया ।

पुनन्तु विश्वा भूतानि पवमानः पुनातु मा ॥ (३३)

धत्यनेन मन्त्रेण विलं निर्धारयेत् ।

विलमिति मर्म ज्ञेयम् ॥ ४ ॥

अेषा तृतीया क्रिया (३४) । विलस्योभयपार्श्वगं पृथग्भिन्दुमवलम्ब्य मण्डलद्वयं रथयन्ति स्थापकाः । तद्देशे शिलाक्षेत्रे रेखायां प्रकृतिपुरुषन्यायेन संलग्नेन वृत्तयुग्ममाथरन्ति । तद् यामलमण्डलमिति । अडेन, द्वौ अेकरेखायामिति ध्येयम् ।

शिल्पश्रोतारः शृणुत, केनोपायेन वज्जेण (३५) रेखाः कर्तव्याः । ततः कीर्त्यावासः (३६) प्रजायते ।

न कृत्यरूपार्थं (३७) रेखाकरणं कर्तव्यम् ॥ ५ ॥

आदौ वृत्तं वृत्तम् (३८) धति विश्वम् ॥ ६ ॥

तद्रूपे प्राणः, यथा पुरुषस्य मनः, तद्भूतं कालः, अेष वास्तुवेदे । वृत्तस्य गतिरवधारिता , यथा चित्तवृत्तिः । वृत्तस्थाधारोऽमृतं भिन्दुस्तस्य स्थितिः , यथाऽऽत्मा । भिन्दुं समारभ्य तद्भिन्दुमिलितेन परिभू परिधिः सञ्जायते । तद् छि वृत्तं परमेष्ठी, तद् द्रष्टा, तद् योगः । तत् ऋतुः, तत् सत्यम् । य अेवं वेद ।

अेकैकस्य संयोगे अेकीभवति धति तस्य

भावः वृत्तं छि पूर्णम् ॥ ७ ॥

भिन्दुस्तस्थाधारः, आहुतिरिव जगन्मयः प्राणः । सा स्थितिः, यथा गायत्री वेदपदम् । तस्यैव शैलस्योपरि मण्डलम्, मण्डलकरणे वास्तुगायत्रीम् (३९) अथवा अष्टाक्षरीमन्त्रं (४०) जपेत् । धति कृत्यं वृत्तमभ्यन्तरे क्षेत्रस्थाधारं मन्ये, यथा सर्वाणि भूतानि भ्रमन्ति तथा नानावृत्तानि जायन्ते । स वै प्राणः क्षेत्रविभाजनं प्रतिमाङ्गोपलब्धये, तस्मात्-

रेखावये सर्वाङ्गानि न्यासय (आथर) ॥ ८ ॥

धति भेदनक्रिया । अेवं वज्जेण शिलायां रेखाङ्कनकरणं ध्येयम्, न भूमौ न वा धष्टके (४१) । अथासौ आङ्गिरसो डोवाय - ब्राह्मणं भगवन्तं पिप्पलादं द्वौ प्रश्नौ पृच्छामि, तौ येन्मे वक्ष्यति । का रेखा, कस्तस्या भावः, कति भेदाः, भ्रूछि पिप्पलादेति ।

तान् ७ स ऋषिरुवाय -आङ्गिरस, शिल्पकाश्यप शृणु रेभाव्याप्यानम् । तथा तासां भावज्य । रेभान्यासस्थाधारः सा धारेव । सा कर्मप्रतीतेरधिभूतमधिदैवतज्य ।

तेजोसि सरलरेभाः ॥ ८ ॥

तद्रेभेण मण्डलं भिन्दन्ति, यथा कर्तारः कर्मणा विश्वं परिभिन्दन्ति, तेभ्यः तद्रूपेण रूपार्थं याक्षुषत्वेन (४२) देशकथानुमतं (४३) सर्वाङ्गिणो रूपानि प्रभवन्तीति अङ्गसाम्यं प्रभवतीति ।

नाभौ रूपकर्म प्रारब्धते ॥ १० ॥

समतार्थं सर्वाङ्गिणो रूपानि निर्णयित् । अयं ब्रह्मविकल्पः । यथा ब्रह्मविद्या तथा रूपप्रज्ञा । तद् विज्ञाय कारुणा वक्तुः रूपकर्मणि ब्रह्म प्रतिपाद्यन्ति । रमन्ते यथापूर्वपूर्वप्रज्ञायाम् । यथा ब्रह्मविद्या तथा रेभान्वये रूपान्गन्यासो मडीयते । यज्ञज्ञात्वा स्थापकाः प्राज्ञा मडीयन्ते । य अयं वेद । तज्ज्ञानेन स्थापका रूपज्ञा भवन्ति (४४) । ते विद्वांसः, ते विज्ञातारः कारुकर्मणि ब्रह्मानुभूतिं लभन्ते । यथा विश्वसृष्टौ पञ्चमडाभूतानि (४५) प्रजायन्ते, तथा वृत्ताधारे शिल्पकाश्यपाद्यो वास्तुहोतारो भूत मडाभूतलक्षणानि कल्पयन्ति प्रज्ञापनेनेति ।

प्राजापत्यरीत्या वृत्तं हि तेजस्तदाऽपाम्भासे यतुरस्रम् ॥ ११ ॥

यतुरेभाबद्धक्षेत्रमिति । यथा सरित्कुण्डे तथा रूपक्षेत्रे यतुरस्रं (४६) सर्वमापाद्यविश्वं प्राजापत्यमार्गोणं श्रुतिर्दृश्यति (४७) । तथा हि रूपक्षेत्रे तद्रूपस्थाधारः । भूयस्त्वाद् वास्तुश्रोतार अयं गृह्णति भूयो वृत्तमध्ये ।

कर्णद्वयं मरुद्भावेन आचरन्ति ॥ १२ ॥

यथा मरुदसंयोगात् हेनो भवति । पुनः हेनाद् बुद्धुः सम्भवति, तथा यतुरस्रं कर्णरेभायुग्मसंयोगाद्रूपक्षेत्रं सङ्घियं भवतीति । सा मारुतकीलस्य क्रियाप्रतीतिः ।

धरेव कर्णिकक्षेत्रमाकर्षयन्ति स्थापकाः ॥ १३ ॥

ततः स्थापका मध्यमारुज्य (४८) कर्णिकक्षेत्रमाचरन्ति । मण्डलमध्ये द्वे मध्यरेषे विभन्ति मध्यरेभा मध्यप्रस्थरेभा भवति । सममानेन तत्रोपलभन्ते यत्पुत्राण्यक्षेत्राणि यत्तुर्द्धीपां पृथिवीमिव, अेषा भूमिक्षेत्रस्य भावना । तत्र मध्ये-

लब्धभिन्दुः रसायाः प्राणः ॥ १४ ॥

मर्मं वदन्ति शिल्पकाराः । तस्य भावं शृण्वन्तु सर्वेऽमृतस्य पुत्राः शिष्याश्च । अपृथिवीसंयोगात् यथा धौः (४९) सम्भवति यथा श्रुतौ उक्तं (५०) तदाकाशे सविता धुङ्गेषेण भ्रमति । स सविता व्योमचरो, यस्य गतिरभाण्डा । तथा हि मारुतस्य तिर्यग् गतिः । तत्र भाण्डतरेभान् नीत्वा शिल्पसम्बन्धार्थमाकलय लब्धस्थापकाः शिल्पसम्भारेण द्विधा बहुधा भिन्दून् कल्पयन्ति प्रजनयन्ति भिन्दून् । तद्विज्ञातारो वृत्तालये अधोर्ध्वं द्विधाकरणन्यायेन वह्निवत् क्षेत्रमाचरन्ति (५१) कारुकाराः । वृत्तमध्ये कदाचित् सम्प्रतिष्ठति तत् त्रिङ्गुतम् (५२) ।

त्रिभुताग्निः स्मर्यतेऽपि य लोके ॥ १५ ॥

निम्नगास्त्रिभुता आप इति ॥ १६ ॥

तद्दुभयस्य संयोगान् मिथुनभावो भवति । ये जानन्ति ते सम्पन्ना भवन्ति । स उन्मेषभावः । अग्निरापः संयोगाद् द्विव्यं (५३) भवतीति । तन्मिथुनस्यो डोतारो जानन्ति यज्ञे प्रयोजयन्ति कुण्डे स्थापित्वे लिपन्ति, तेन देवलोकाः पितृलोका आहुत्या तृप्यन्ति (५४) । मनुष्याणां तत् सायुज्यं प्रददाति । अयं बहुधा श्रूयते, सर्वे उपकारा ब्रह्मज्ञा वृत्ताभ्यन्तरेण क्षेत्रमध्ये समान्तरालषड्भिन्दुमारुह्यरेभाः रेभां रोधयन्ति ।

षट्कोणको ङि आकर्षणीविद्या (५५) विशेषः ॥ १७ ॥

तन्मिथुनस्योयोगेन यातुधानाः (५६) प्रतिघातयन्ति । माण्डव्याद्यो (५७) बहुधा देवान् पूजयन्ति । आकर्षयन्ति रुद्रानादित्यान् वसून् । साण्डकर्षणी वास्तुवेदीयरेभाङ्गुने श्रेयसी भावव्यक्तोपायेति ।

यथा उपे तथा यूपेऽनुच्छेदान्ता ग्राह्याः ॥ १८ ॥

याज्ञिका यूपे स्थापका उपे समानाश्चरन्ति (५८) ।

अनित्रप्रकारो ध्येयः ॥ १९ ॥

अेतद् ब्रह्ममाण्डव्ये अनित्रकाराणां कलाषोऽशीन्यायेन तत्क्षेत्रं षोडशांशेन छेदयन्ति (५९) । सौम्ययूपस्य (६०) षड्को यदाऽष्टांशः स यजमानाय प्रीतिकामार्थः । कदाचित् तत्कलांशेनांशान् छिन्दन्ति सोऽपराविद्यायां वृषस्तम्भः । अग्निस्तम्भो भवति काम्यानुसारतः शिलायां वा उद्गुम्भरदारवीयः । शिलायूपो ध्रुवेति शिल्पकाश्यप ज्ञेयम् । यज्ञार्थं सौम्ययूपो, विष्णुयज्ञार्थमष्टांशयूपः, काम्यकर्मार्यं षोडशांश इति ध्येयम् (६१) ।

सूत्रायने (६२) रेभाः सुभगा भवन्ति ॥ २० ॥

भावं प्रददति । अेतज्ज्ञानं गुह्यज्ञानम् । अेषा भिलविद्या, रेभाकरणं तत् ।

भिलपञ्चरङ्गानं श्रेष्ठम् ॥ २१ ॥

ये जानन्ति ते उपज्ञास्तत्त्वउपाणि घटयन्ति । उपतत्त्वे विना रेभाकरणं उपं छीनमिति ध्येयम् ।

उत्थितरेभा (६३) अग्निउपाः, पार्श्वगा (६४) अबूउपाः,

तिर्यग्रेभा मरुद्उपा इति ॥ २२ ॥

रेभाप्रभेदे भावभेदा उपजायन्ते । रेभाऽनुसृतं उपं विभाति । उपं सुउपं भवतीति (६५) । तत्त्वरेभावलम्बने उपात्मप्रत्यक्षं भवति प्रतिउपे य । यथाऽऽहुत्या वृष्टिर्भवति तथा उपसौभगाद् ध्यानभावः सम्प्रतिष्ठते । यथा पार्श्वन्यादन्नं सम्भवति तथा ध्यानाल्लय उपजायते । लयान्मनुजा द्विव्या भवन्ति । यथाऽन्नात् प्राणः सञ्चरति तथा लयात्तद्भावमनुभवन्ति, मनो निश्चलं भवति । तेषां न पुनरावृत्तिः, अेतदर्थं उपं कल्पयन्ति ऋषयो लोके । उपे रेभा आहुतय इव ।

रूपसौभगाद् ध्यानभावो जायते ॥ २३ ॥

सा ङि वृष्टिः । सा ऋतस्य धारा यथा पर्जन्याद् बहुधाऽन्नानि सम्भवन्ति (६६) तथा रेभायां रूपाणि ।

अग्निरेभायामुत्तुङ्गरूपाणि जायन्ते ॥ २४ ॥

तानि सर्वाण्युदारभावप्रदायकानि सौम्योत्थिताङ्गतीनीति ।

अग्नेरेभायामुत्सुकरूपाणि जायन्ते ॥ २५ ॥

तान्युग्रभावप्रदायकानि ।

मारुतरेभायां तैजसरूपाणि ॥ २६ ॥

तीक्ष्णभावप्रदायकानि योधरूपाण्युपजायन्ते । तानि सर्वाणि लीषणरूपार्थम् । कर्णजा रेभा ग्राह्या षष्ठं रूपकर्मार्थम् ।

रेभाज्ञानं सर्वमिति ज्ञेयम् ॥ २७ ॥

ये जानन्ति सर्वं ते स्थापकोद्गीथरूपेण (६७) प्याता भवन्ति ।

एति पैष्पलादीयवास्तुसूत्रे वाक्कायमनोमार्गेण सम्प्रदानमिति यथार्थेण मुनिश्रोतृणामुपनिधानेन ष्विलपञ्चराकर्षणज्ञानमिति वास्तुसूत्रस्य द्वितीयप्रपाठकः ।

तृतीयः प्रपाठकः

शैलभेदनम्

शिल्पव्याख्यानं आशुतेदम् । वास्तुषडङ्गमध्ये अयेते शैलभेदनोपायाः तथेति समुपविशन्ति ते । आथर्वणाङ्गिरसशिल्पकाश्यप उवाच भगवन्तं पिप्पलादम्, अस्मान् वदन्तु शिल्पायारे भेदनार्थं यद् यद् श्रेयं एति । यत् इतिधा अलव्यमुवाच त्वां पृच्छामीति, पृच्छेति ङोवाच । डा शैलभेदनस्य गतिः, के प्रयोजयन्ति । प्रस्तावनाङ्गमेण प्रस्तरे ष्विलपञ्चरार्थं रेभाकरणे किं वा प्रयोजनम्,

पिप्पलादो ङोवाचः-

रेभानुङ्कमेण रूपाङ्गान्याचरन्ति ।

रूपस्य भावो मुष्यः ॥ १ ॥

भावात् प्रेरणा (६८) प्रसरति, प्रेरणया द्रव्यबोधः सञ्जायते । तच्छ्रिया ङि भेदनविधा । यथा पराविधाया द्रव्यत्वं जायते तथा सुरूपाद् द्रव्यत्वमुपलभन्ते मनुष्याः । तेषां मनोवृत्त्यां रूपस्य भावज्ञापनार्थं रूपकर्माणि सावधानेन स्थापका आचरन्ति । रूपमध्ये किञ्चित् सौम्यं किञ्चिद्दुग्धं च ।

भावानुसारतो रेभाविधानमिति ज्ञेयम् ॥ २ ॥

अेतद् यो जानाति स मर्मज्ञः (६८) । स लोके मान्यो भवति ग्रामे वास्तूद्वीथरूपेण प्यातो भवति । नृपे याः (७०) रूपेण ।

तेषां बहुधाकृत्यं श्रेयः ॥ ३ ॥

ते शैलं छिन्दन्ति, रूपाण्युत्पोदयन्ति । रूपाङ्गानि रेभानुपाते पातयन्ति । अङ्गयोर्मध्ये क्षीणकूटाङ्गानि भिन्दन्ति । कूटाद् यत्त्यक्तशिला उद्धृतास्तच्छिलाः निक्षिपन्ति समन्त्रेणोति त्यागः । अङ्गान्युत्थितकूटानि नीयानि, अेतस्यासबोधः ।

न्यासार्थं कालबोधो ध्येय इति ॥ ४ ॥

न रात्रौ, न दर्शे, न सूर्यसोमयोः सङ्गमे, न सन्ध्यायां व उषायां यरन्ति श्रेष्ठरूपकाराः । तेऽभितार्थमुद्गुम्बरद्विपक्षान् (७१) निभाय रूपशिलामवरोधयन्ति । तद् रोधनम् । रोधनकाले पर्जन्यपूजने जटावेदं (७२) पठेदिति पठनोपासनेन रसविज्ञातन्यायेन ऋषयः शैलाचार्या भिन्दन्ति शैलम् ।

तद्भेदनेऽभिमन्त्रयन्ति अनित्राणि ॥ ५ ॥

ॐ उत्तिष्ठ पुरुषि किं स्वपिषि भयं मे समुपस्थितम् ।

यदि शक्यमशक्यं ह्यँ (दुर्गे) भगवति शमय स्वाहा ॥

इति अनित्रप्रयोगमन्त्रः । मन्त्रात् कालो विनश्यति, भयं व्यपोडति । अेतज्ज्ञानेन अग्निहोत्रं यरन्ति वैश्वानरे जुह्वति । यथाऽङ्गारेषु भस्मार्थं जुहुयात् पापानां तथा शिल्पकारा रूपाथमग्निहोत्रमायरन्ति वैश्वानरे जुह्वतीति । वास्तुयज्ञात् अनित्रबाधो व्यपोडति । कुशङ्का विनश्यन्ति । अनित्रप्रयोगे दौर्बल्यबोधे मन्त्रं मनसि ध्यायन्ति । मन्त्रः-ॐ यक्षुरसि यक्षुर्मो दाः स्वाहा ।

परिपाणमसि परिपाणं मे दाः स्वाहेति ॥ (अथर्ववेद २.१७.६-७)

ओषा डिया ध्येया, य अेव वेद ।

अथाङ्गिरसाद्य उद्गातारः पप्रच्छुः कश्च स्मनित्रप्रकार इति ।

अनित्रपञ्चकं श्रेष्ठम् ॥ ६ ॥

शृणुत, केनोपायेन शिल्पोद्गातारो भेदनकर्त्ताधायरन्ति । अनित्रकर्म न वै रूपे सोमशालायां स्थण्डिलकरणे होतारः प्रयोजयन्ति । यथा बृहस्पतेर्गृहशालाप्रकरणे लोकवास्तूप्राप्त्याने पूर्वं वेदे उक्तम् (७३) । अनित्रापप्रयोगे रूपाण्यपुत्राणि भवन्ति । कुक्कुटिका (७४) अपुत्राणि पूजयन्ति न ब्राह्मणाः । तत् अनित्रप्रयोगे श्रेष्ठान् तद्भेदान् वदामि ।

भेदास्तु लाञ्छ, लाङ्गली, गृध्रदन्ती, सूथीमुष्पा, वज्रा इति । सर्वे आयसा द्विविधा भवन्ति क्षीणाः प्रशस्ताश्च । मुषलधरुभे मुषलदण्डेन अनित्रं धातयन्ति प्रयोजयन्ति शिलाभेदने तत् । सर्वास्त्राणि तीक्ष्णानि, गवाम्भुपुटितानि । ततः षड्गिऽलेपितानि यर्मशाणितानि च ।

रूपप्रकर्षार्थं रूपाङ्गं स्निग्धमिति ॥ ७ ॥

सौम्येन छेद्यन्ति ये ते शस्त्रिणः । शस्त्रं द्विभुभी धूर्णिकिति (७५) , अयोमुभास्त्राणि पालाशशलाकां वडन्ति ,
 छंदं तेषां रूपम् । अथ, आङ्गिरसः पप्रच्छ भगवन्तं पिप्पलादं, केन वज्रमिव कठिनशिलां भनित्रेण भिन्दन्ति
 वास्तुकाराः । तं डोवाय वक्ता-

शिव्यकाराः प्रलेपयन्ति द्रावकरसम् ॥ ८ ॥

शङ्खद्राव-कुष्ठरस-सैन्धवभर्पर-उक्तसवल्कलयूर्णेन (७६) सडितं शिलाद्रवणार्थमेवं रसयतुष्टयम्, अनेन मन्त्रेण
 दशाडमर्दान्ते वैताने भनित्रं प्रयोजयन्ति, भननमायरन्ति भद्रेण (७७) स्थापकाः ।

अेषा डेतिविधा श्रेष्ठा ॥ ९ ॥

रक्षार्थं पार्णमणिः परिधेयः ॥ १० ॥

भनित्रकर्मणि रक्षार्थं पाठामुलिकां धारयन्तीति स कवयः । मन्त्रेण सड धारयन्ति पार्णमणिम् । अनेन मन्त्रेण-
 ॐ शं नो देवी पृश्निपार्थशं निःऋत्या अकः ।

उत्रा डि कण्वजम्भनी तामभक्षि सडस्वतीम् । (अथर्ववेद २.२५.१)

भेदनादङ्गसौभगं (७८) प्रभवति ॥ ११ ॥

यथा देडे तथा दैवाङ्गे गुल्फवलयकुक्ष्यादयः, उषशीषभेभलादयः भोदयन्ति सौभगेन, उडुपयन्ति कुक्षशिलाः,
 विसृजन्ति तस्थिलामिति ।

रेभानुपातेनाङ्गानि निधेयानीति श्रेष्ठकृत्यम् ॥ १२ ॥

अेतेन वास्तुवेदविधानेन रेभानुपातेऽङ्गान्यासो विधेयः ।

गाथानुप्रासे लक्षाणां व्यक्तं भवति ॥ १३ ॥

यथा गाथायाः कथास्तथा रूपलक्षाणान्यायरन्ति रूपकार-रूपज्ञाः, तथा व्यक्तरूपं सम्भवति । यद् रूपस्य
 डावभावादि प्रत्यक्षं तद् व्यक्तरूपम् । रूपादुपासका भावसिद्धिमुपलब्धयन्ति यज्ञेन ध्यानमिति प्रयोगः (७९) ।

ध्यानप्रयोगे रूपसौष्ठवं स्पष्टं भवति ॥ १४ ॥

तथा डि ध्यानरूपं कथयन्ति वास्तुकाराः ।

यथा प्रकृतिस्तथा रूपलक्षणम् ॥ १५ ॥

रूपस्य स्वभावानुक्रमेण रूपाणि भवन्ति । तेषां तत्तद्गुणाः प्रभवन्ति कामयारीणां लृदये षति । कामो (८०) जनानां
 ध्रुवावृत्तिरिति ।

अङ्गानि अर्धाडले (८१) सुषमं (८२) ध्येयानि ॥ १६ ॥

अर्थायां श्रेष्ठं पूर्णाङ्कं वर्तुलाङ्गं, न श्रेष्ठमितिमित्ये-

उर्सावधि उभयदिशि योर्ध्वं न वर्धयेत् ॥ १७ ॥

उष्णीषमेभलादि अपवृज्जिनेन रेभाकारे उत्थिते दर्शयन्, भेदनकाले रुपशिलोपरि शङ्खद्रावं सिञ्चयन्, अपवेनात् संरक्षयेदिति क्रमः ।

रक्षाविधानेन विघ्नघातयः ॥ १८ ॥

रक्षाविधानेन विघ्ना विनश्यन्ति । भोदनारम्भे “ॐ ङोञा ङोञा शतकेशि वृष मे संरक्षय” इति ब्रूयात् स्थापकः । अविघ्नेन कररेभादि गात्रलक्षणानि दृषदि दैवभावेन कर्तव्यम् । तद्गुणात् सिद्धिं प्राप्नुवन्ति काम्येन वा, अकाम्येन सायुज्यं प्रददाति अेतदर्थं भेदनकारुक्रमं श्रेष्ठम् ।

रेभान्वितमङ्गापातनं भेदने मुष्यम् ।

रेभाक्रमेण भेदनं यतुर्धा ज्ञेयम् ॥ १९ ॥

न्यासविधानेन तदेकाग्रयि, युगलाग्रयि, भाङ्गाग्रयि, स्पर्शातेति । यदा पूर्णरेभायां रुपाङ्गं निपतति तदेकाग्रयि । यदा रुपस्य प्रभवाङ्गं सम्मुभाङ्गं वा भिन्नरेभामाग्रयति तद् युगलाग्रयि । यदा तत् पृथगङ्गं भिन्नरेभायां वा मूलरेभायां केवलमङ्गाङ्गं निपतति, अथ ङोर्ध्वं य तत् भाङ्गाग्रयि । यदाऽङ्गांशः केवलं किञ्चिद् रेभायुम्भितस्तत् स्पर्शाता ङीनम् (८३) । नेम्यवलम्बिताङ्गं कदा श्रेष्ठं भवति ।

नेम्योत्तरे रुपाङ्गं न वर्धयेत् ॥ २० ॥

इति पातनानुशासनम् । भेदनकालेऽवाग् भवेत् । गाथाकथाः सततं स्मरेत् । रुपप्रारम्भे अनित्राणि प्रोक्षयेत् प्रोक्षणमन्त्रेण । तत्रभावेन दोषा अरिष्टा विनश्यन्ति ।

अनित्रयालनविधिर्ध्वयविशेषः ॥ २१ ॥

वामउस्ते जरठेन अनित्रमवरोधयेत् । कनिष्ठिकायां रोधयेत् अनित्रम् । इति कृत्यम् । दक्षिणकरे कुटुम्भकं धारयेत् भेदनार्थं दैवलक्षणानि रुपकर्मणि वेद्यन्ते । इति भेदनविधिव्याख्यानम् ।

वाक्कायमनोमार्गेण चर्चाक्षेण मुनिश्रोतृणामुपनिधानेन शैलभेदनस्रक्कम् इति तृतीयप्रपाठकः ।

यतुर्थः प्रपाठकः

अङ्गप्रयोगः

अथ पिप्पलादः प्रदृष्टो ङोवाय - शिल्पजिज्ञासुत्रय, वाग्रूपाणि य तस्याङ्गज्ञानमाहुः । पुरा ब्रह्मैकं सत्यमस्ति । तज्ज्ञानेन दृष्टयाकाशे तद् ब्रह्मैव ज्योतिः तस्य ज्ञानविज्ञानं विज्ञाय अयं यत्किञ्च वाचा तद्रूपेण विज्ञानवाचा प्रपन्नेनाचरन्ति । य अयं वेद । यत्र भावना शून्या तन्निर्गुण गुणत्वभावनया सगुणं भवति । सगुणान् मनः स्थूलं भवति ।

प्रतीतात् प्रतीकः ॥ १ ॥

प्रतीत-प्रतीक-प्रतिमा-कमेण त्रीणि मुष्यानि । यदा ज्योतिर्मण्डलानुभासे ब्रह्म उपलभ्यते तत् प्रतीतम् । यथा विज्ञानमयपुरुषः । यश्चक्षुषा न पश्यति येन यक्षुषि पश्यन्तीति । यद्युपमोपमेयकमेण अनुभवभावान् प्रदर्शयति तत् प्रतीकम् । “अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषः” इत्यादि वाक्येन । या सपर्यायामानन्दं प्रददाति सा प्रतिमिति । अव्यक्त-व्यक्त-प्रकट-कमेण निर्गुण-सूक्ष्म-स्थूल भावेन जनानां दैवभावाभरणं कुर्वन्ती सा देवयजनविधा । शतपथे छान्दोग्ये योक्ता -अेष कः, अेषा देवयजनविधा । आत्मानन्देन यजनोपायेन त्रयस्त्रिंशद् देवता ताक्ष्यो ब्राह्मणो उक्तम् । यथा अङ्गुष्ठमात्रपुरुषस्य भावः प्रभवति विकल्पेन अङ्गुष्ठमिति ज्योतिर्मात्रम् (८४) । स यूपस्य दण्ड इव ।

रुपादङ्गानि सञ्जायन्ते ॥ २ ॥

तद्भावादूर्पं रूपं प्रतिरूपं जायते । यथा पुरुषे । इति ज्ञानं ज्यायम्; यत्राचैर्द्धिधा भवति तदितरज्ञानं निश्चितं भवति । अतदेव सत्यम् । तदितर इतरं जिघ्रति । तदितर इतरं पश्यति । तदितर इतरं श्रुणोति । तदितर इतरमभिवदति । तदितर इतरं मनुते । तदितर इतरं जानाति । यत्र इतराभावं यः पश्यति तत् केन कं विजानीयादिति याज्ञवल्केन उक्तम् । य एवं वेद ।

अतो द्विधा ब्रह्म रूपवद् भवति ॥ ३ ॥

स्थापकाः सपर्यार्यं शैले रुपाणि यरन्ति (८५) ।

रूपार्थं कोष्ठका मुष्याः ॥ ४ ॥

यथा शुल्वे तथा य शिल्पे । विना कोष्ठकं रूपस्य भावः सम्यङ् न भवति । सपर्यायां क्षुण्णता जायत इति । उर्ध्वग-पार्श्वग कमेण यूर्णेन रेखाविभाजनमिति कोष्ठविधा ग्राभार्थम् ।

वर्गीकराणां मुष्यकृत्यम् ॥ ५ ॥

यज्ञार्थमिदं शुल्वं कारुकमार्थं शिल्पमिति ज्ञेयम् । इति सुलभकिया । एवं वेदे । रज्ज्वास्तावत् प्रसारणे वर्गीकराणामिति तस्य भावः । यावत् प्रमाणं क्षेत्रशैवं, तत्र रेखा अविद्वन्ति प्रकुर्वन्ति मानदण्डैः शिल्पकाराः । तेन बृहद्गर्गा बहुधा भवन्ति क्षीणाकृतौ । अकः द्वौ द्वौ यत्वारः । यत्वारो द्विगुणितेन अष्टौ । अथ कमेण बहुधा कोष्ठका भवन्ति गुणवर्धनेनेति । यथा शुल्वविभाजने युग्मं अयुग्मं यज्ञमेभलादीनर्धप्रमाणेन चिकीर्षाकमेण वर्द्धयन्ति तथा स्थापकाः ।

कोष्ठकान्तराले रूपस्थावयवो ध्येयः ॥ ६ ॥

स्थापकाः परिमिताङ्गावयवादि मानन्ति (भीयन्ते) । अयं तालनिर्यासो चिकीर्षाकमेण ।

परिमिताङ्गाडाराद् भावलक्षणानि जायन्ते ॥ ७ ॥

अपरिमिताङ्गानां तेषां भाववैलक्षण्यं भवति, एति दौषः । कुण्डस्य कोष्ठके व्यतिक्रान्ते लोतारो मूका भवन्ति, तथा य मूर्त्याम् ।

कोष्ठके व्यतिक्रान्ते रूपावधं भवति ॥ ८ ॥

स्थापकाः पैशाच्यत्वं लभन्ते । अथ शुल्बविद्याशिल्पविद्ययोः को भेदः ? किं तस्य सन्धानमुपलभन्ते, किं पार्थक्यमिति वदन्तु धर्मपुरुषाः पिप्पलादाः ।

शुल्बं यज्ञस्य साधनं शिल्पं रूपावधं साधनम् ॥ ९ ॥

एति भेदः । शुल्बकारा एण्डरज्जुसङ्घितं कुण्डस्थण्डिल-शाला-योनि-मेभला यूपानि निर्णयन्ति ।

शिल्पकाराणां रूपावधे रूपावधं ध्येयम् ॥ १० ॥

एति तेषां पार्थक्यं न भर्माणि भेदो जायते ।

यूपान् रूपां रूपां यूप एति स्वभावः ॥ ११ ॥

आहुः श्रोतारः केन रूपाण्य शुल्बकाराः कारुरीत्या यूपं निर्धारयन्ति यथा पूर्वविद्यायारेण ।

यूपस्य मानं ध्येयम् ॥ १२ ॥

शुल्बान्तवास्तुकाराः । यजमानस्य त्रिमृष्टिकमानेन रेभामानय । तद्वैर्ध्वेण सङ्घट्टितस्वरभया वामगं त्रिभुक्तैकं यत्, एति त्रिभुक्तीकरणम् । तत् त्रिभुक्ते वामे य सङ्घट्टितं त्रिभुक्तं सृजयन् लम्बमानेन यत्पुरस्रैकं आचर, एति वर्गीकरणम् । तद् वर्गाद्विभाण्डेन विभाजितक्षीणैकभागो यूपस्योत्थानं ज्ञेयम् ।

षड्भागस्य प्रयोगो ध्येयः ॥ १३ ॥

तत्र पार्श्वक्षेत्रे षडुपक्षेत्रलाभार्थमिदं विभाजनम् (८६) । तद्विषड्भागेष्वो निम्नैकभाग पार्श्विवाङ्गं प्रोत्थनार्थं भूमिर्देवता । तदुत्तराद्विभागोऽधोऽङ्गं मेभलाभन्धनानन्तरं न्यासार्थं स मैथुनकाण्डः, रुद्रो देवता । तदुत्तरे द्वौ भागावुत्तमाङ्गं प्राणाण्डवाडनार्थं प्रजापतिर्देवता । तदुत्तरैकभागस्तुङ्गाङ्गन्वजरोपणार्थं सविता देवता । अयं क्रमेण -

पुरुषस्य रूपावधयत्वारोऽष्टाङ्गक्रमेणोपजायन्ते ॥ १४ ॥

पार्श्विवाङ्गं, कर्माङ्गं, अधोऽङ्गं, प्रजननाङ्गं, उत्तमाङ्गं, प्राणाङ्गं, तुङ्गाङ्गं, ज्योतिरङ्गं, क्रमेण पुरुषाकलेऽष्टाङ्गापुरुषस्य रूपावधम् ।

शिल्पकाश्रयपथीराः पप्रश्नुः । प्रियधा किं रूपावधं तालम्, कस्तस्य भावो लक्षणाय सन्धन्धमिति । तदवगमाय उपज्ञाक्रमेण पिप्पलादो वद्रे ।

पालाशएण्डरज्जुसंयोगे रेभामानय ॥ १५ ॥

शैले कोष्ठकानामुत्थितकमेण रेभामायरेत् । पयसा शोणशैलयूर्णसंयोगेन धीराः कोष्ठकान् प्रकुर्वन्ति । कोष्ठमध्ये पादास्थिरोऽवधि रूपमुपलब्धव्यमिति ।

निम्नाद्दूर्धावधि सदा रेभादीनायर ॥ १६ ॥

सा छि उत्थितङ्किया । स रुद्रपतिः पुरुष अवं वेदे ।

पुरुषस्तम्भ एव स्तम्भो वै यज्ञस्य रूपम् ॥ १७ ॥

दशयज्ञस्याधारः (८७) स (८८) वृषस्तम्भः पितृयज्ञार्थम्, रुद्रप्रीतये । प्रजापतिरेव वास्तोष्पतिः स छि प्राणजगतिरिति ।

यथा स्तम्भस्य दशाङ्गं तथा पुरुषस्य

दशयज्ञप्रज्ञाश्च ॥ १८ ॥

निम्ने पादः, दर्भमेभला रञ्जुन्यायेन निर्मिता । तद्गुत्तरे दण्डवत् पिप्पले उद्गुम्भरे वा तत्र मेभला वलयाकृतिः । तद्गुत्तरे स्तम्भस्य दण्डविलं विष्वशुर्देवता, तद्गुत्तरे स्तम्भस्य कटिरविशदशरावाकृतिः । तत्सम्भुभे मृगापादो यथा पङ्के तथा नाभिः श्रुवस्य गर्भाकृतिः । तद्गुत्तरे सौम्यस्तम्भाकृतिः, अम्बालिका देवता । तद्गुत्तरे यतुरस्रकूटशाला, आवासा एव स्तम्भस्य लृद्यम् । तच्छालायाः रुद्रो देवता । शतकेशी शतशीर्षा वृषः (८८) , स ज्योतिः प्राणवत्प्रस्तारकः, तद्गुत्तरे स्तम्भस्य कण्ठः स शरावाकृतिः । स्वाडा देवता । तद्गुत्तरे स्तम्भस्य मूर्ध्माण्डलम्, सविता देवता, अवं कमेण दशयज्ञानुरूपं दशाङ्गस्तम्भं लोतारः समुपदिशन्ति ।

स्थापकाचार्या स्तम्भाद्रूपं बोधयन्ति ॥ १९ ॥

पुरुषसमरीत्या दशाङ्गमेतद्गुत्तैः समदशकोष्ठके, आयरन्ति पुरुषाडलं यदेतद् वेदे ।

स्तम्भः कामथारिणस्त्रिधामानयन्ति ॥ २० ॥

याज्ञिका यज्ञे विक्रूङ्गं प्रोथयन्ति अशान्ये पितृमेधे ।

दैवयज्ञार्थं यूपः ॥ २१ ॥

तथा छि अङ्गे शुत्वकारा मूर्ध्निं दण्डं य मानयन्ति । दण्डो भद्रो वा, अष्टांशो विश्वांशो वा यथाकाम्य एति, पार्थिवाः पशुमेधेन अरिमर्दनं कुर्वन्ति कृत्स्नसिद्धिलाभार्थमाहुतयन्ति ।

तदा पितृमेधार्थं वृषस्तम्भं मिथुनस्तम्भं

कामथारा लोमे रोपयन्ति ॥ २२ ॥

प्रशस्तदण्डशिलायामूर्ध्वं शुकरमैथुनरूपम्, अेतत्प्रयोगेण अरिः स्थाणुर्भवति स्तम्भ एव । पार्थिवाः पशुमेधिनः भोग्यप्रयोगमायरन्ति । अवं वेदे प्रयोगे य, यत्किञ्चयविजिज्ञास्यो यूपः तद्रूपं केनैतत् पुरुषस्योद्भवं भवति रूपा । पिप्पलाद लोवाय आथर्वणाङ्गिरस केन कोष्ठके पुरुषश्चाक्षुषो भवति ।

तद्धोषे मानुषा रुपज्ञा भवन्ति ॥ २३ ॥

तं उ वक्ष्यामीति भगवान् पिप्पलादः सुप्रसन्नः तस्मै सौम्यपिप्पलाद उवाच ।

आहुः शिल्पाचार्यास्तदेतत्सत्यम् । यथाऽऽदित्य उदयन् प्राग्या दिशः प्राणं सञ्चारयति तथा-

पुरुषस्य रुपाकले कोष्ठकस्याधो भावरूपं प्रसरति ॥ २४ ॥

सा हि स्तम्भस्य दशाङ्गोदितक्रिया । यथा दशयज्ञे दशकर्मणि कर्मोन्मेषो भवति (९०) । यथा हि पुरुषः कर्ता, बोधा, रसयिता, मन्ता, स्रष्टा, श्रोता, द्रष्टा, ज्ञाता च विज्ञानात्मा ब्रह्म भवति तथा दशाङ्गे मनुष्या दशकर्मचरन्ति । अतएवभावे दशकोष्ठके पुरुषश्चाक्षुषो भवति । पादः, पादपर्वतः, दण्डः, दण्डगुल्फः, अतान्यङ्गान्यधोऽङ्गानीति । जानुकटिपर्वतान्तद्वयं मध्याङ्गमिति । उदरलुदयद्वयमुत्तमाङ्गमिति । कण्ठमूर्धद्वयं तुङ्गाङ्गमिति, अवं कल्पयन्ति रूपकाराः । इति पुरुषस्य दशाङ्गम् । पुरुषो दशाङ्गुलमिति भावः ।

पूर्वं वेदेन उक्तम् । स हि ब्रह्मणो विकल्परूपेण प्रत्यक्षं भवति (९१) ।

दशाङ्गयूपे रूपे इति तस्य भावः समानः ॥ २५ ॥

अेतदर्थं कोष्ठकान् कल्पयन्ति रूपकाराः ।

ब्रह्मकीलाधारः, ब्रह्मकीलेन (९२) सल क्षेत्रं विभाजय ॥ २६ ॥

ब्रह्मकीलमध्यगरेभया द्वैतांशे ब्रह्मकीलेन सल क्षेत्रं विभाजयन्ति । यथा धरायां मेरुकीलं, पशौ पृष्ठास्थि, वृक्षे सुषीरे, ज्ञे ज्ञेवात्मा, तथा रेभा हि सत्यम् । रेभा रूपस्य कारणम् । ततो रेभायां दशकोष्ठकान् विभाजय उत्तिष्ठकमेण, येन समोपक्षेत्राणि लभेरन् ।

कति कति भण्डितानि भवन्ति । न्यूनातिरिक्तार्थं कारुणा आधुनिकेष्वणवक्षेत्राणि विभाजयन्ति । द्वौ द्वाविति कमेण दशकोष्ठकेषु यत्वारः भण्डिताः षडभण्डिताश्च । अवं दशकोष्ठका भुवनसङ्ख्यका भवन्ति । यथा पिएउ ब्रह्माण्डं कल्पयन्ति ऋषयः । यथाऽथर्ववेदिनां ब्राह्मे (९३) पितृयज्ञे पिएउार्थं वज्रेण मण्डलमाचरन्ति ।

वैश्वदेवे तथा दशकोष्ठकानाचरन्ति (९४) । अवं कमेण पादः तदुत्तरे पादपर्वतेऽर्धांशः तदुत्तरे अंकांशदण्डः । तदुत्तरे गुल्फोऽर्धभण्डितांशः । तदुत्तरे जानुद्वयार्धांशसंयोगः । तदुत्तरे कटिरर्धांशभण्डितांशः । तदुत्तरे द्युव्यसंयोगे सम्भुभे मृणालमूलाकृतिर्विलाकारं नाभिः । तदुत्तरे उदरमेकार्धसंयोगे पीनाङ्गमिति । तदुत्तरेऽष्टावधि लुदयम् । तदुत्तरे कण्ठः अर्धभण्डितांशे । तदुत्तरे अंकार्धसंयोगे मूर्धेत्युत्तमाङ्गम् । इदं दशकोष्ठकेषु रूपं याक्षुषं भवति ।

अङ्गादङ्गं सञ्जायते ॥ २७ ॥

इयं हि रचना । स हि न्यासः । अध उर्ध्वावधि गच्छन्ति दिव्यतां कमेणोत्थितकरपादादयः प्रविधाङ्गानि ।

रेभासंयोगे तत्क्षेत्रेऽङ्गानि सौभागानि भवन्ति (९५) ॥ २८ ॥

अग्निरेभायामुत्थिताऽङ्गानि । अप्यर्ध्वगरेभायां स्थिराऽङ्गानि । मारुतरेभायां वेगप्रदर्शनाऽङ्गानि ।
 ऐतन्निपातनेन रुपाणि मन आकर्षयन्ति । तद्दुत्तरम्-

क्षेत्रनेमिं रोधयेदिति ॥ २८ ॥

रोधनरेभायतसृष्टां मध्ये कोष्ठकानायरन्ति स्थापकाः । अत्रेवं क्रमेण शिल्पकाश्यपाः रुपार्थं भिलपञ्जरं ध्येयमिति
 व्याख्यां वास्तुद्वीयत्रय प्रबोधनार्थं भगवान् पिप्पलादो वने ।

एति वाक्कायमनोमार्गेण पिप्पलादीयवास्तुसूत्रे सम्प्रदानयथाक्षेण मुनिश्रोतारमुपनिधानेन अङ्गोत्तिष्ठादिमानबोधनमिति
 यत्तुर्थप्रपाठकः ।

पञ्चमः प्रपाठकः

रुपभावनाबोधः

अथ त्रैणमाथर्वणाङ्गिरसशिल्पकाश्यपाः पप्रच्छ यद्वि यज्ञार्थं शुल्वं (८६) शिल्पार्थं शिल्पसूत्रञ्च रुपकर्मणि, एत्थं
 तद्विदं ब्रूहीति । पिप्पलादो ङोवाय । शिल्पमधीयानाः शिल्पोद्गातारः, शृणुत ।

भावस्थारोपणं रुपकर्मणि विधेयम् ॥ १ ॥

यज्ञशालास्थण्डिलार्थं शुल्वज्ञानं श्रेष्ठम् । तत्र श्रोणि (८७) साधनमंशादिपातनमिष्टकान्यासप्रयोगो भवतीति
 ध्येयम् । येन रुपेण यथा रुपकर्मणि त्रिकोणिसाधनं कर्णाकर्षणं कर्णिकाकरणं लब्धक्षेत्रे मुष्यम् । ऐतदर्थं
 भावबोधनस्य प्रयोजनं भवति । शृणु, तस्य को भावः, कस्तेषां रुपस्य सन्धाः । दैः कर्माधार एति वदन्ति
 याज्ञिकाः ।

कर्म भावस्य प्रदायकम् ॥ २ ॥

भावं प्रददातीति ।

भावस्थाऽऽधारो रसः ॥ ३ ॥

स रसः कर्माणश्चोदनेति दैडे प्रस्कन्दयति वाज्मनश्चक्षुः श्रोत्रकरपादादीनां उदयक्रमेण, दैडलक्षणं भवति ।
 भावविधानेन दैडस्य रसाः प्रसरन्ति ।

रसात्-

मनसि वृत्तिर्बुद्ध्या प्रजायते ।

तदा भिन्नभिन्नरसाद्रूपं नैकं भवति ॥ ४ ॥

नवधा रसः ॥ ५ ॥

नवधा रसार्थं रेभापार्थक्यं जायते ।

प्रथमरसः शृङ्गारः ॥ ६ ॥

यथा भोडात् पुरुषस्य नारीं प्रति मैथुनेच्छा प्रभवति तद् शुभमात्रस्य सत्यम् । यत्र मुदभावो विभाति सा शृङ्गारभूतिः भवति । तथा द्वौ तनू देवदेव्योश्च कीडाङ्गगठनम् । युगलशरीरे कीडोपायेति, अक्षकीडादि मुदितविग्रहार्थम् ।

शृङ्गाररूपार्थमङ्गोपा ग्राह्याः ॥ ७ ॥

प्रसन्नाननमिति तेषां लक्षणां । कामनिवृत्तौ मन उल्लसितं भवति । हास्यं प्रददाति ।

स हासो द्वितीयरसः ॥ ८ ॥

हास्यभावप्रदायकविग्रहा जनानां हृदये सुभं सञ्चारयन्ति । कारुप्रयोगे तेषामधर उन्मुक्तः, नेत्रं सौम्यमिति तेषां लक्षणां ।

मुभलक्षणाद् रसं जानन्ति सर्वे षडक्षणेन ॥ ९ ॥

मनुष्यः मनोसुभार्थमुपासते । जनानां जले च रुपे उभय समानः । यदा दृभं तदा सुभमिति सत्यं, रात्रिन्दिवमिव । सुभस्य परिणामो विषादः, विषादात् सर्वेन्द्रियाणि शिथिलानि भवन्ति ।

स तृतीयः करुणरस भाव एति ॥ १० ॥

नयनमर्धमुक्तं येति तेषां लक्षणां । करुणान् मनो निश्चेष्टे भवति । सोऽवसाद एति । अवसादात् पुनः विषादः सञ्जायते । ततः क्रोधो जायते ।

रौद्रः यतुर्थो रसः ॥ ११ ॥

स रौद्रभावः रुपे उग्र वदन्ति शिल्पकाराः । मुभं प्रशस्तं नेत्राणि स्फुरितानि, उस्ते योधायुधमिति तेषां लक्षणां ।

तिर्यग् रेखायां रुपाङ्गभावः प्रकटो भवति ॥ १२ ॥

एति विशेषः । रौद्रभावात् तनुषि विकारो जायते ।

स वीरभावः पञ्चमः ॥ १३ ॥

तेष्वसमानि कायमुभनेत्राणीति लक्षणां । कौश्लपलक्षणांविता द्रुता पादरेषा समसरला देवराक्षसयोर्मध्ये घातकर्मेव । तेषां मुभे वैरभावस्तल्लक्षणां भवति भयङ्करतूर्वयाज्ञा एव ।

वैरभावे उत्कटे भयङ्करो (९८) भवति ।

स वैलक्षणाः षष्ठरसः ॥ १४ ॥

उभयपार्श्वे रुपस्याङ्गवैषम्यं ध्येयम् । ये वर्धितास्ते बीभत्सा ग्लानियुक्ताः ।

કુરૂપાઃ ક્ષિમાડ્ગાઃ મારુતરેખાયામિતિ સ સમમઃ ॥ ૧૫ ॥

કામે નિવૃત્તે દૈવભાવ ઉપજાયત ઇતિ શેષોપાયઃ । અવગત્યા વિરતો ભવતીતિ ।

શાન્તભાવઃ, સોડષ્ઠમો રસઃ ॥ ૧૬ ॥

એવં જીવસ્યાષ્ટવિકારરૂપેણાષ્ટભાવાઃ સમ્યદન્તે (૯૯) ।

ભાવાનુગતરૂપાણિ ચતુર્ધા મુખ્યાનિ ॥ ૧૭ ॥

યેષાં શાન્તાસ્તે સર્વેડગ્નિરેખાશ્રયિણઃ । યેષાં કરુણાસ્તે સર્વેડબ્રોખાશ્રયિણઃ । આલસ્યમૂર્તિષુ સર્વેડબાશ્રયિણઃ । યેષાં સર્વાડ્ગાનિ કણ્ઠરેખાશ્રયાણિ તે રૌદ્રાઃ । રૌદ્રા મિશ્રા વૈરા મારુતરેખાયા આધારઃ । ઇહાનુશાસનં ધ્યેયમ્ । અથ શિલ્પકાશ્યપો હોવાચ । કિમર્થ ભાવપ્રબોધનાર્થ રૂપાણિ ? કસ્તસ્ય હેતુઃ ? ભેદાદ્ દૈવજ્ઞાનમુપજાયતેડન્યચ્ચ-ભગવન્તઃ સત્યદ્રષ્ટારો ભાવબોધાર્થ બ્રુવન્તુ ।

પિપ્પલાદો હોવાચ

લોકે ભાવબોધસ્ય હેતુર્મનઃ ॥ ૧૮ ॥

તદ્ભેદે ભેદ ઉપજાયતે દેવયોન્યઃ, પિતરઃ, સોમઃ, આશાપાલાઃ, વિશ્વેદેવાઃ, રાક્ષસાઃ, હિ (ડઃ) ડ્ગાદયઃ । સર્વસ્ય વૃત્તિરસ્તિ । સર્વે પૃથક્ કતિ મિત્રાણિ કત્યરચઃ । અરિભાવસ્તેષાં સન્ધ્યાઃ । હોતારો દેવાન્ યજન્તિ । પિશાચ્યમોક્ષણાર્થ તર્દાદિ (૧૦૦) વિમોચનાર્થ યજ્ઞમાચરન્તિ । એષા જૈવસન્ધ્યા । યજ્ઞાત્ પિશાચ્યા વિનશ્યન્તિ । અરિસાધનાર્થ બ્રાહ્મણાઃ પર્ણમણિં ધારયન્તિ કવચે । બ્રાહ્મણા યજ્ઞબલેન, ક્ષત્રિયા આયુધબલેન, વૈશ્યા ભૂમિરસજ્ઞાનેન, શૂદ્રાઃ પરિચર્યયા દીમા ભવન્તીતિ વર્ણભેદે ક્રિયાઃ । મોક્ષાર્થ યથા બ્રાહ્મણા યજ્ઞમાચરન્તિ તથા ત્રયો વર્ણા રૂપસપર્યાયાં મોક્ષં લભન્તે । ભાવાન્મુક્તા ભવન્તિ । એવમારોપણે રૂપં ધ્યેયમ્ । એતદર્થ રૂપધ્યાનેન બાધઃ ।

મનુષ્યાણાં વૃત્તિર્મુખ્યેતિ ॥ ૧૯ ॥

વૃત્તેર્નિષ્કલ-સકલ-ભાવા ઉપજાયન્ત ઇતિ માર્ગઃ ક્રિયાયાઃ પરિણામ ઇતિ । તદર્થ શિલ્પજ્ઞાનાદ્રૂપં ધ્યાયન્તિ, સ્થાપકા બ્રાહ્મણા ભવન્તિ ।

સક્રુલ્પાદ્ વિકલ્પઃ ॥ ૨૦ ॥

ઇતિ વિશેષઃ । યથા સક્રુલ્પાદ્ વિકલ્પઃ તથા ભોગેચ્છાન્તે અરિમર્દનેચ્છોપજાયતે । મર્દનાન્તો ભોગઃ । એતદિન્દ્રિયચક્રમ્ । વિકલ્પભાવાત્ શ્રદ્ધા, શ્રદ્ધાયાઃ સત્તાભાવઃ, સત્તાભાવાદ્ ભાવયજનં પ્રસરતિ । તદ્ભાવેન રૂપં રૂપં પ્રતિરૂપાણિ જાયન્તે ।

એષ ભુવનકોષો દેહાનુભૂત્યાઃ કમઃ ॥ ૨૧ ॥

શૃણુ તત્કમં શિલ્પશ્રોતારઃ । તતઃ શ્રોતારઃ પપ્રચ્છુઃ- ભગવન્ કો ભુવનકોષઃ? કિં તત્સ્વરૂપમ્? કસ્તસ્ય કમભેદઃ? વદતુ ધર્મપુરુષપિપ્પલાદમહામતિઃ શિલ્પકાશ્યપાઃ પૃછન્તીતિ । દેહભુવનકોષસ્ય લક્ષણં દેહાનુભૂતિમિતિ ।

अथ भगवान् पिप्पलादः प्रवचनेन वज्रे । शिल्पकाराः सर्वकर्मणि शतकेशिवृषं प्रार्थयन्ते-

ॐ रुद्रशतकेशाय रुद्रं अेतद् नाशाय भयं

रुद्रं शतशीर्षं शमय भयं

वृषरुपाय शतकेशाय य धर्मरुपाय ते नमः ।

एति ब्रुवाणान्तरं पिप्पलाद उवाच । शृणुत, भुवनाः(१०१) तरणस्य सन्धाः । डोतारो वैश्वानरे प्रजापत्यादितेवान् यथा वायाऽऽजुबति स मन्त्रः (१०२)। स ध्वनिः, ध्वनेर्ब्राह्मणोऽऽत्मज्ञा भवन्ति, ते ध्वनेर्द्वलक्षणानि कल्पयन्ति, ऋषीणां तल्लक्षणम् (१०३), तल्लक्षाणां छि क्रतुम्, तल्लक्षणोद्भूतं वृणुते मनुष्यलोके ।

यज्ञाद् ध्वनिः, ध्वनेर्लक्षाणां, लक्षणोद्भूतं, रुपाद् भावः, भावाद् गुणः, गुणात् क्रिया, क्रियाया आचारः, आचाराद्गुणः, गुणोपायश्चेष्टा, येष्टाया मार्गः, मार्गाद्गुणोपायः, रुपात् प्रतिरुपाणि (१०४), रुपविधाबोधोद्भूतं रुपक्रिया, अेष सपर्याङ्कमः वेदस्यायने भुवनकोषः ।

अरुपाद्भूतं तस्य कृलम् ॥ २२ ॥

आदित्यो ङ वै ब्रह्म, तदर्थं यज्ञः, दिशः पृथिव्याः सम्बन्ध एति मूलम्, आदित्यो ङ वै ब्रह्मेति तस्य ध्वनिः । ध्वनेर्लक्षाणां सूर्यस्य रश्मेर्या यत्र देवता पतिरेक आसीत् । तल्लक्षणम् । रश्मिभिर्द्विज यजन्यमृतरथेनेति तस्य रुपम् । सूर्यो ज्योतिष्पतिरिति भावः, भावाद् गुण एति, स सूर्यस्तपति विश्वमिति तस्य गुणः, तद्गुणानुसृतौ ब्राह्मणो गायत्रीं जपन्ति, ये य एमे भूम्यामधियजन्ति दिवं प्रयान्तीति तत्क्रियाः, तारकामुपेत्य त उत्तिष्ठन्ते ब्राह्मणोऽथत्याचारः, त्रिकालेन कालसन्ध्यां प्रयोजयन्ति मन्त्रैः, प्रजायाः संरक्षणो ब्राह्मणो द्रविणं दधति, स उपायः । मन्त्रसङ्ख्यासहितं प्रयोजयन्ति क्रियाः, सा येष्टा, सा बहुधा श्रूयत एति मार्गः । अेवं बहुमत्या दैवत्वे रुपं, रुपेणानेकत्वं जायते ।

तद्भूतं प्रतिरुपमिति, तज्ज्ञानं रुपविधा, तच्छिल्पसूत्रमिति । वेदस्यायने रुपभुवनकोष एति, अेतदर्थं रुपार्थं दिशः । अरुपाद्भूतं तस्य कृलमिति पूर्वं वेदेनोक्तम् (१०५) ।

दिशानुसृतेर्दिशापालानुपासन्ते (१०६) ॥ २३ ॥

प्राच्यामादित्यः, दक्षिणे यमः, प्रतीच्यां वरुणः, उदीच्यां सोमः ध्रुवायामग्निः अेवमल्लिकाः (१०७) वदन्ति, अेवं पूर्वं वेदेनोक्तम्, तदा दशप्रथेतसः (१०८) आदित्या आशापालाः (१०९) सन्ति, य अेवं वेद ।

अेवं दैवभेदान्मार्गभेदा जायन्ते ॥ २४ ॥

मार्गाद्भूतञ्च, अप्राकृतं नानृतं य । विष्वशुदैवताद् वैष्णवाः (११०), रुद्राद् रौद्राः, एताया औऽः, अम्बान्या अम्बिनः, सवितुः सौरा भवन्तीति ।

अेतेन भेदेन ब्राह्मणोऽः प्रतिरुपाणि यजन्ति, य अेतज्जनाति स रुपज्ञः (१११), ये रुपशैले रुपमाचरन्ति ते रुपकाराः, ते रुपबोधे रुपाण्याचरन्ति । तद्भूतार्थं कामयारा यज्ञं कुर्वन्ति (११२) कामनया य अेवं वेद ।

ઇતિ વાક્કાયમનોમાર્ગેણ પિપ્પલાદકલ્પે સમ્પ્રદાનં ચર્ચાક્ષેણ મુનિશ્રોતૃણામુપનિધાનેન રૂપભાવનાબોધાધ્યાય ઇતિ
પચ્ચમપ્રપાઠકઃ ॥

ષષ્ઠઃ પ્રપાઠકઃ

સમ્બન્ધપ્રબોધનં

અથાર્થર્ણાડ્ગિરસશિલ્પકાશ્યપાઠ્ય ઉપેત્ય પિપ્પલાદમાશ્રમે પપ્રચ્છુઃ, ભગવન્તઃ કુતો હ વા રૂપે ભેદઃ સજ્જાયત
ઇતિ શ્રોષ્યામઃ શ્રેયઃ । તાન્ હ સ પિપ્પલાદો હોવાચ, ઇયં-

ન્યાસધારણા શ્રેષ્ઠા ॥ ૧ ॥

સા ધારણા સૃષ્ટિઃ । સૌમ્યપિપ્પલાદઃ સુપ્રસન્ન ઇદં વવ્રે, યથા પ્રજાકામો વૈ પ્રજાપતિઃ સ તપોડતપ્યત, સ તપસ્ત્ભવા
મિથુનમુદપાઠ્યત્, રચિગ્ચ પ્રાણગ્ચેતિ, એતૌ મે બહુધા પ્રજાઃ કરિષ્યત ઇતિ પૂર્વે પ્રશ્ને મયોક્તમ્ । તથા કામચારિણઃ
સુખં કામયન્તે । સુખમસીમં તત્ સુખચક્રે -

વૃત્ત્યા દૈવચિન્તને ભેદઃ સજ્જાયતે ॥ ૨ ॥

સ હિ દ્વિધા, તદ્ભેદાત્ પ્રતિરૂપાણિ કલ્પયન્તીતિ વાદઃ । અથ હૈનમાર્થર્ણાડ્ગિરસાઠ્યસ્રયઃ શ્રોતારઃ
પપ્રચ્છુઃ, ભગવન્તઃ રૂપાકલે કેનોપાયેન બ્રાહ્મણા દૈવેડન્યસન્ધામારોપયન્તિ । કથં ન્યસન્તિ । તતઃ
ષોડશકલપિપ્પલાદપુરુષો હોવાચ શૃણુતામૃતસ્ય પુત્રાઃ ।

લક્ષણપ્રકાશાર્થ શિલ્પવિદ્યા ॥ ૩ ॥

શિલ્પોદ્ગ્રીયાઃ પુરોહિતા ક્રમેણ બહુધા ન્યાસમાચરન્તિ । સ્થાપકાસ્તથા ચ ।

ન્યાસોડલકુારમુદ્રાડડયુધબાધ્રકક્ષ

વાહનોપદેવારિસ્તુવક ક્રમેણ રૂપનવાડ્ગમિતિ ધ્યેયમ્ ॥ ૪ ॥

સ રેખાન્યાસઃ, અલકુરણમ્, મુદ્રા, બાધ્રઃ, કક્ષઃ, વાહનમ્, ઉપદૈવતમ્, અરિણઃ, સ્તુવકા (ઇત્યેવં) કલ્પયન્તિ ।

આશૃણુત વત્સાસ્રયઃ, ન્યાસનવાડ્ગાનુશાસનમિતિ પિપ્પલાદો વવ્રે ।

રેખાં રૂપાડ્ગસૌષ્ઠવપ્રાચર્યર્થ શૈલે લિખન્તિ પ્રાજ્ઞાસ્થાપકા । ઇતિ નવાડ્ગં ન માનુષે, દૈવક્ષેત્રે મુખ્યમ્ ।

ઉષ્ણીષમસ્તકાઃ કારુકારાઃ શૈલક્ષેત્રે દૈવભાવે રેખાઃ વજ્રચૂર્ણેન લિખન્તિ ।

તિસ્રઃ રેખાઃ શ્રેષ્ઠાઃ ॥ ૫ ॥

ઉર્ધ્વરેખા અગ્નિરેખાઃ યથા શિખા ઉચિત્યા પ્રજ્વલતિ । પાર્શ્વગા રેખા અપછેદા યથા નદીનાં પ્રવાહઃ । કર્ણક્ષેત્રગા
ભેનકારેખા મારુતચ્છેદા મારુતસ્ય તિર્યગ્ગતિરિવ, ઉદાહૃતરેખયા શૈલક્ષેત્રે પચ્જરાખ્યં કોષ્ઠકર્માડડચરેત્ । એષ
કોષ્ઠકઃ અગ્ન્યમ્મરુતરેખાસમષ્ટયા સંયોગેન સમ્ભવતિ ।

रूपक्षेत्रे कोष्ठकालिर्मुष्या ॥ ६ ॥

शैलगुहायां भित्तौ सूक्ष्मकोष्ठकरयने आकलान्युपलभ्यन्ते सुभेन । यथा षोडशकलो (११३) वै पुरुषः षोडशांशैः पूर्णो भवति तथा -

षोडशकोष्ठकमध्ये उपाणि प्रभवन्ति

तद्रूपार्थं श्रेष्ठम् ॥ ७ ॥

वज्रयूर्णेन सड तत्क्षेत्रे शलघूर्णिकया वृत्तमेकं रथय मर्मलाभार्थम् । स नेमिः अह्माभास इति । रूपे तद् विलं प्राणविलम् ।

विलमिति मर्म, अहमेव ध्येयम् ॥ ८ ॥

तन्मर्मणाऽऽङ्गभावः प्रसरति ।

षोडशकोष्ठकप्रमाणाविभागस्तु

ब्राह्मदैवजैवोपदैवयाजककमेण पञ्चधा ध्येयः ॥ ९ ॥

कोणयतुष्टयावलम्बनेन नेम्या सड कोणवर्गं कर्तय । कर्तितकोष्ठके, उर्ध्वदृशस्य क्षेत्रद्वये यक्षगन्धर्वान्प्रसरसादीन् भोदय । अधःस्थं तदनुपातय । क्षेत्रद्वयं स्तुवकक्षेत्रम् । उभयकोणे मानवोपासकं रथय । अधोमध्यस्थलेकोष्ठकौ द्वौ ञ्चक्षेत्रं दैववाडनार्थम् । मध्यस्थाश्चत्वारः कोष्ठकाः अह्मक्षेत्रम् । तत्रार्यारूपस्याऽङ्गनिर्णयः । अधोर्ध्वावधि तुऽङ्गाऽङ्गपर्यन्तमापादशीर्षमायत् । अह्मक्षेत्रस्य वामदक्षिणस्थं क्षेत्रयतुष्टयं जायाक्षेत्रम् ।

रूपाऽङ्गं यतुर्ध्वेति विशेषः ॥ १० ॥

पार्थिवाऽङ्ग, जैवाऽङ्गं प्राणाऽङ्गं देवताऽङ्गमिति । पादान्ताद् गुल्फपर्यन्तं पार्थिवाऽङ्गं (११४), गुल्फान्नाभिपर्यन्तं जैवाऽङ्गम् (११५) , नाभेः कण्ठावधि प्राणाऽङ्गम् (११६) , कण्ठाद् अह्मरन्ध्रपर्यन्तं धोताऽङ्गम् (११७) । तन्मूर्तितारकमूर्तितारकमिव (११८) । यथापूर्वं वेदेनोक्तम् ।

उर्ध्वयुगलागयोः रूपस्थाननालङ्कारैः सड दैवतेजोमण्डलम् । अण्डाकारं पिण्डाकारं वा स्यात् । तत्र शुक्लज्योती रसामृतं (११९) विधत्ते । अयं रूपेऽङ्गभेदाश्चत्वारः शिलादैवतार्थम् । वामे दक्षिणे क्षेत्रद्वये दिव्यक्षेत्रे दैवशक्तिभिरुपदैवतानि तिष्ठन्तीति, उभयदिशि कोष्ठकाश्चत्वारः । अयं षोडशकोष्ठकानां सन्धा इति । मडासूत्रं सर्वरूपक्षेत्रे विधेयम् । इति सौम्यः पिप्पलादो वद्रे ।

अथ शिल्पकाश्यपाऽङ्गिरसकोशलादयः पप्रच्छुः, भगवन्तो वास्तुकर्माऽङ्ग-अवतारषोडशकलपुरुषपिप्पलादाः । केनोपदैवता रूपे भावं प्रददाति । काः सन्धाः श्रेष्ठा इति ।

वरदव्याभ्यानकरसंयुतः स्वस्तिमुत्थार्य, सौम्यः पिप्पलादो डोवाय । आशूष्णत शिल्पर्यथो बिन्दुसन्धामादौ ।

बिन्दुर्ब्रह्मेव ब्रह्मध्रुवम् ॥ ११ ॥

रूपकोष्ठकान्तराले बिन्दुर्द्विधा । ब्रह्मबिन्दुर्मध्यबिन्दुर्ब्रह्मेव । उर्ध्वमध्यगः सत्याभ्यबिन्दुः द्वौ विशिष्टौ ।

ब्रह्म सत्याद्यौ ॥ १२ ॥

यथाऽऽद्विपुरुषस्य नाभिः प्रजापतिः स्रष्टा सृजति प्रजाः । ब्रह्मजज्ञानं प्रथमं पुरस्तात् यथा जनन्या नाभितन्तोर्नालतन्त्ववधारणे मातृकोषे भ्रूणो उपजायते लोकसृष्टौ, तथा उपे ।

ब्रह्मभिन्द्वलम्बनेन रुपाङ्गानि सौभागानि भवन्ति ॥ १३ ॥

तस्योर्ध्वभिन्दुः सत्यभिन्दुः । भ्रुवोर्मध्ये छिरण्मयेन (१२०) पात्रेण ब्रह्मरसो विद्यते । तद्रसाद् ज्ञानं प्रसरति श्रुवे । तथा रुपाङ्गले तद्भिन्द्वलम्बनेन रुपाङ्गवैभवं कल्पयन्ति स्थापका इति । पुरुषीरुपार्थं ब्रह्मकीलस्य त्रिभागानां मध्ये मर्मार्थं बिन्दुं यिन्तयेत्, येनोपायेन रुपाणि सुभागानि भवन्ति, सिद्धिं प्रददति । लोकाः प्रदृष्टा भवन्तीति ।

अथ शृणुत श्रोतारः अलङ्कारणन्यासम् ।

अलङ्कारणं दैवभूषणमिति ॥ १४ ॥

तद्भूषणत्वं प्रेक्षाभावः प्रसरति, याजका प्रदसन्ति । अङ्गुष्ठा भूषणं ग्राह्यम् । उष्णीषम्, राज्ञां त्रिवलिकिरीटम्, केशग्रन्थिम्, ऋषीणां जटाम्, कर्णोनागकडारम्, लोलम्, प्रवर्तम्, वलयम्, पैण्डं, कुम्भं च रचय । कण्ठार्थं कुशच्छन्दः, स्वर्णनिस्पम्, रज्जुयुगलमिति, कट्यां मेघलाग्रन्थिम्, वस्त्रमाजानुलुलितम् । ऋषीणां कृष्णसारथ्यमसूत्रम्, नारीणामङ्घ्रौ पञ्चवलयम्, करे व्यालच्छन्दः, करतले रैभादीन, दैवपक्षे शङ्खपद्मादिनिधिलक्षणं निधेडि । छन्दार्थं वपूष्णीषम्, पशुपत्यर्थं विष्णुचर्म, व्यालोत्तरीयादि दैवभूषणं रचयेति । अलङ्कारदर्शनान्मानुषाः सर्वे प्रमुदिता भवन्ति ।

प्रतिमुच्यः रतिः प्रसरति ॥ १५ ॥

रत्यास्तदर्शनं भवति । स ओष उपप्रज्ञया (१२१) ब्रह्मसाक्षात्कार (१२२) आनन्दमिति, अयं वेदे ।

करमुद्रा उपस्य भावं ज्ञापयति ॥ १६ ॥

शृणु उपभोधे मुद्राङ्गसन्धाः । यज्ञकर्मणि दैवाङ्गे य यथा यज्ञकृत्ये ङोद्गीथाः करान् गाथाभिः सह प्रदर्शयन्ति प्रसारयन्ति सा मुद्रा । यज्ञस्य साधनमिति ।

उपे तां योजयन्ति उपकाराः उपेऽत्र न भेदः, यत्किया रुपाङ्गे प्रतिङ्गलिता भवति । मुद्रापञ्चकं श्रेष्ठम् । तर्जनीवराभययोगव्याख्यानमिति । यथोद्गीथाः सदस्या उत्तरारण्यमवराणियालने उद्भूषणप्रोक्षणो करौ प्रसारयन्ति । स्थण्डिलशोधने, कुशाण्डिके, पुरोडाशप्रोक्षणो य तन्मुद्रापञ्चकम् । तस्य प्रयोगं शृणु सौम्येति । अरणिमन्थने, -

ॐ अग्रये मथ्यमानायानुभ्रूडीत्युच्यार्थं अध्वर्युर्मन्त्रेणाङ्गुलिं प्रदर्शयति सा तर्जनिका मुद्रा उपे सौम्येति । यथा उद्भूषणे उर्विर्वैतानप्रसारणार्थं करान् प्रसारयन्ति उद्भूषणोपरि सा ध्वजमुद्रा उपे सौम्येति । स्थण्डिलवीक्षणो यज्ञगाथागायने-

ॐ यज्ञं ब्रूमो यजमानमृचः सामानि भेषजेति वाक्यमुच्यार्थ्यं ब्राह्मणं यथा वैश्वानरं प्रार्थयन्ति करसम्पुटेन साऽऽवाङ्मनीति वरमुद्रां रूपे सौम्येति । प्रवरकर्मणि कुशाण्डिकाकाले दर्भकङ्कुणं करे धृत्वा यथाऽऽचार्य्यं वैश्वानरमुत्थापयन्ति करप्रदर्शनेन सा रूपेऽभयमुद्रा रूपे सौम्येति । अवं य वराभयमुद्रायुग्मं रूपस्य ब्रह्मक्षेत्रे ध्येयं, न शैवक्षेत्रे (प्रवणं) आभाति सा कोष्ठके । पुरोडाशाच्छादने यजमानं प्रति, पुरोडाशवत्सा सुदुधा लोकेऽस्मा उपतिष्ठतीत्याद्युच्यार्थ्यं यथा सदस्या अेषां करान् प्रदर्शयन्ति, उविष-धत्यादिवान्येन पुरोडाशास्विष्टकृते यजन्ति सा योगमुद्रा रूपे, व्याख्यानमुद्रापि रूपे सौम्येति । इति मुद्रापञ्चकं रूपे ध्येयम् ।

अथ श्रुणुत शिल्पाध्येतारः शिल्पे (१२३) बाध्रसन्धाम् ।

बाध्रं बलं ज्ञापयति रूपे ॥ १७ ॥

बाध्रमित्यायुधं (१२४) । सर्वं तनुवत् । कौशपान् प्रति देवाः क्षिपन्ति । तदाऽऽयुधस्य मन्त्रभीजानि (१२५) ध्येयानि । मन्त्रडीनायुधं लोष्ट्रं भवति । तथा भोदनेऽपि मन्त्रम् (१२६) उच्यारयन्ति स्थापकाः । तथाऽऽयुधस्य द्वादश भीजानि जानन्ति मन्त्रिणः । मन्त्रस्य सूक्ष्मनादो भीजमिति । तद्योगेन मन्त्रक्रिया प्रकटी भवति ।

धन्द्रस्यायुधं वज्रः । ॐ वं वजाय, वम्भीजेन प्रोक्षन्ति सा संडारशक्तिरिति (१२७) । मरुतस्यायुधं ध्वजः । ॐ धं ध्वजाय, धम्भीजेन प्रोक्षन्ति । अेषा धूनन (१२८) शक्तिरिति । यमस्यायुधं दण्डः । ॐ दं दण्डाय, दम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा घातनशक्तिरिति । वरुणस्यायुधं पाशः । ॐ पं पाशाय, पम्भीजेन प्रोक्षन्ति । साऽऽकर्षणी शक्तिरिति । ईशानस्यायुधं शूलम् । ॐ शुं शूलाय, शुम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा भेदनशक्तिरिति । सोमस्यायुधं पात्रम् । ॐ पं पात्राय, पम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा प्राणशक्तिरिति । वैश्वानरस्यायुधं सुक् । ॐ सुं सुवाय, सुम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा त्यागशक्तिरिति । सूर्यस्यायुधं पद्मम् । ॐ पं पद्माय, पम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा प्रल्हादिनी शक्तिरिति । अम्बाया आयुधं माला । ॐ मं मालायै, मंभीजेन प्रोक्षन्ति । सा ध्यानशक्तिरिति । विष्णोरायुधं चक्रम् । ॐ लुं चक्राय, लुम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा माया (१२९) शक्तिरिति । कुवेरस्यायुधं कुम्भः । ॐ कं कुम्भाय, कंभीजेन प्रोक्षन्ति । सा निधिशक्तिरिति । गण्डैवतस्यायुधमङ्गुशः । ॐ अं अङ्गुशाय, अम्भीजेन प्रोक्षन्ति । सा संयमशक्तिरिति ।

रीत्या नाद्युक्तं रचयन्ति कारुकारा आयुधानि । नाहं इति मन्त्रस्य रसः । स हि भीजमिति कृत्यं ज्ञेयम् । षोडशकोष्ठकेषु रूपस्य करसंयोगे नेमिस्पर्शनं ध्येयम् ।

अथ वास्तुद्वीथान् प्रति कक्षासन्धां सौम्याननो वने (पिप्पलादः) ।

आसनषट्कं मुप्यम् ॥ १८ ॥

आसनं रूपस्य कृत्यं प्रकाशयति देहस्याकृतिः प्रकेतनमिति । उत्सर्गां यासीन येति भेदेन द्वे मुप्ये इति । रूपाकले या उत्थितास्ता (१३०) उत्सर्गाः । रूपभेदे या आसीनास्ता आसिका इति ज्ञेयम् । यथा यज्ञे यज्ञकर्मणि तथा रूपप्रयोगे त्राक्णि य ।

आसनं षड्धा । यथा यजमानाः स्वशालायां दर्भासने उपविशन्ति तत् सुभासनं रूपे । यथाऽऽरिगमन्येन अग्निघ्रा रज्जुं चालयन्ति तद् विषमासनं रूपे ।

યથા વેદ્યુપરિ આચાર્યા ઉપવિશન્તિ તત્ સ્વસ્તિકાસનં રૂપે । યથા સૂત્રાચણકાલે રક્ષાવિધાને પિશઙ્કે સૂત્રશૃંગ્ખલે તદ્ધનકાલે બ્રાહ્મણા વસન્તિ તદ્ યોગાસનં રૂપે । યથા સવિત્રારાધને દ્વિજા ઉપવિશન્તિ તત્ કુક્કુટાસનં રૂપે । યથા હોદ્દીયા વાજસનેયસંહિતોક્ત સન્ધ્યોપાસનકાલે કરૌ પ્રાર્થી પ્રતિ પ્રસારયન્તિ તત્ સૌમ્યાસનં રૂપે, ઇતિ પ્રયોગ । ઇતિ આસનષટ્કં રૂપે યજ્ઞે ચ ।

પપ્રચ્છુરાડ્ગિરસ શિલ્પકાશ્યપાદિશ્રોતારો ભગવન્તઃ કિમર્થમાસને ભેદા જાયન્તે, કથમુપવેશનાર્થમેતદ્ ધ્યેયમિતિ । ઇત્યગમ્યરૂપબોધાર્થં તેષાં કાઃ સન્ધ્યા પ્રવદન્તુ શ્રદ્ધયા સૌમ્યાઃ ।

આસનાદ્રૂપસ્ય કૃત્યભાવં પ્રચક્ષતે । સુખાસનં રૂપસ્ય શાન્તભાવં પ્રદદાતિ । વિષમાસનં વૈરભાવં ક્ષેપણ-ક્રિયાદિ પ્રકટયતિ । સ્વસ્તિકાસનં પ્રાણભાવં પ્રકટયતિ, યોગાસનં બ્રહ્માનુભૂતિમાત્માનુભૂતિભાવં ચ વિજ્ઞાપયતિ । કુક્કુટાસનમુદ્ગ્રીવભાવં પ્રકાશયતિ । સૌમ્યાસનં સ્થૈર્યં પ્રદદાતિ । રૂપાકલાર્થમેતદ્ ધ્યેયમ્ । સર્વે શિલ્પાચાર્યા બ્રહ્મક્ષેત્રે ષોડશકોષ્ઠકાન્તરાલે નેમિમધ્યે રૂપાન્વયે એતદાયરન્તિ ।

શૃણુત પ્રિયકુરશ્રોતારઃ, રૂપાકલે દૈવવાહનસ્ય (૧૩૧) સન્ધ્યાઃ । વાહનાનિ રૂપસ્ય ગુણાન્ પ્રકાશયન્તિ વિજ્ઞાપયન્તિ ।

ગુણાનુસૂતં રૂપત્રયમ્ ॥ ૧૯ ॥

સત્વાત્ સાત્ત્વિકાનિ રજસો રાજસાનિ તમસસ્તામસાનીતિ ભેદાઃ । યાનિ રૂપાણિ સાયુજ્યં પ્રદદતિ તાનિ સાત્ત્વિકરૂપાણિ । યાનિ કાયસુખપ્રદાયકાનિ તાનિ રાજસાનિ । યાનિ રૂપાણ્યરિ પ્રતિ મૃત્યુપ્રદાનિ તાનિ તામસાનિ (૧૩૨) ।

ગુણાનુક્રમેણ વાસ્તુવેદસ્ય રૂપવિદ્યા ઇતિ વ્યાખ્યાનમ્ । ય એનાં વેદ । શૃણુ વાહનસ્વરૂપમ્-

વાહનં રૂપસ્ય પ્રકૃતિજ્ઞાપકવિશેષઃ ॥ ૨૦ ॥

યથા ઇન્દ્રો (૧૩૩) દિગ્ગજનાકર્ષતિ । પર્જન્યં વર્ષયતિ । તથાડડકર્ષણાત્મકં ઐરાવતમારોહતિ । યથા યમો જીવસ્ય પ્રાણાનાકર્ષતિ, તથા ધોરમહિષમ્ (૧૩૪) આરોહતિ । યથા વૈશ્વાનરો યાજ્ઞિકૈર્દીપ્તો ભવતિ, તથા મેષમ્ (૧૩૫) આરોહતિ । યથા એકાયને સવિતા ભ્રમતિ સમતન્તુસ્તથૈકરથાડ્ગાઢ્યરથમ્ (૧૩૬) આરોહતિ ।

યથા રુદ્રો ધર્મં સગ્ચારયતિ તથા ધર્મવૃષભમ્ (૧૩૭) આરોહતિ । યથા પ્રજાપતિર્જાને પ્રજા આકર્ષતિ તથા હંસં (૧૩૮) આરોહતિ । યથા વિષ્ણુર્મોક્ષં પ્રદદાતિ તથા સુપર્ણમ્ (૧૩૯) આરોહતિ । યથાડમ્બા (રિપુ) વર્ગે નાશયતિ તથા દ્વીપિનમ્ (૧૪૦) આરોહતિ ।

વાહનાનિ ષોડશકોષ્ઠકે જૈવક્ષેત્રે ધ્યેયાનિ । રૂપે બ્રહ્મક્ષેત્રસ્ય નિષ્પે, અધોડન્યચ્ચ શ્રેયઃ । આશૃણુ ઉપદૈવતસ્ય સન્ધ્યાઃ । સૌમ્ય પિપ્પલાદો વગ્રે (૧૪૧) ।

ઉપદૈવતં પ્રતિરૂપમિતિ ॥ ૨૧ ॥

પ્રજાપતેરેતે સર્વે દેવા ઇમાનિ પગ્ચ મહાભૂતાનિ તદ્ગુણા પૃથિવીવાય્વાકાશાબ્જયોતિરિત્યેતાનિ જાયન્ત ઇતિ । તદ્ભૂત-જ્ઞાનાત્ સ્વસ્વગુણભાવરૂપ ઇવ પ્રચક્ષતે । તદ્ભૂત-જ્ઞાનાદુપદૈવતભાવાઃ સન્તિ ।

यथा वैश्वानर (१४२) षति ब्रह्म । स यज्ञः । यज्ञस्य दालिका (१४३) शक्तिः स्वाहा । पथनात्मिका स्वधा (१४४) । षत्यमुपदैवभावः प्रथितः प्रसरति तत्सपर्यायामिन्द्रस्य प्रजननशक्तिरिन्द्राणी (१४५) । मारुतस्य वेगिनी शक्तिर्वायुनाथी सा द्रुता । यमस्य द्वौ गुणौ, पालिकाऽवनाशिकेति । तस्य पालिका शक्तिराकुतिः (१४६) , अवनाशिका मृत्युरिति (१४७) । वरुणस्य प्रवालिका शक्तिर्वारुणी (१४८) । सोमस्य धारिका शक्तिरिवेति (१४९) । सूर्यस्य सवितुरवलम्बिनी शक्तिश्छाया (१५०) । साऽऽवेशिनी शक्तिरुषा (१५१) ।

विषणोर्भुक्तिप्रदा श्रीशक्तिर्द्विरण्यवर्णा ढरिणी (१५२) धारिणी शक्तिः पृथिवी (१५३) । शेषस्य सडना शक्तिः धृतिर्व्यापिनी शक्तिः विधृतिः यथा क्षमाऽन्नधृतिरिति । विधृतिः सौम्यमिति । द्विरण्यगर्भस्य कालात्मिका शक्तिः । गायत्री (१५४) ज्ञानरूपा, सावित्री (१५५) मेधारूपा, सरस्वती (१५६) प्रज्ञारूपा । देवी विशिष्टा त्रिकालरूपा च ।

राष्ट्रया (१५७) रुद्रेति । तस्य प्रजननशक्तिरम्बाऽम्बालिका (१५८, १५९) येति द्वे । दूर्गाया रक्षारशक्तिः सुन्दरी मोहिनी येति द्वे आकर्षणरूपे । अतत्कमे दैवगुणस्यानुकमे उपदैवतानि जायाभावेन जायन्ते । तदेतल्लक्षणानि ।

अथ प्रतिकीर्णमाथर्वणार्ङ्गिरसशिल्पकाश्यप-कुवित्स-कोशलाद्यः प्रणाम्य पप्रश्नुः, भगवन्तः पिप्पलादा द्विव्यपुरुषाः कथं का डेतय षत्यबोधमिति विशदैन ब्रुवन्तु सौम्याः । द्विव्यपुरुषपिप्पलादो वने । शिल्पोद्गीथाः शृणुत वक्ष्यामो विस्तरेण अपसार्यममुथ उपरूपाकलस्यानुशासनं पूर्वं वेदेन यथोक्तम् ।

प्रजापतिरसृजत् कालम् । दक्षिणोत्तरौ द्वौ । उत्तरादेवा दक्षिणात्पितरः । उत्तरात्सविता दक्षिणाञ्चन्द्रमाः । प्रतिकाममृषयो दक्षिणं प्रतिपाद्यन्ति । तत् पितृयानं रात्रिरिति । ब्रह्मचारिणो मोक्षकामा उत्तरम्प्रतिपाद्यन्ति । तद्धि देवयानं दिवम् । दक्षिणाद्यर्चमलोकाः पञ्चपादपितरः (१६०) । उत्तराद्वाद्वाङ्मतिदिवमाहुः । अतश्चाथे गुणोर्नैकं ब्रह्म द्वादशधा भवति । तथा ङि सूर्यो ज्योतिषां पतिरिति गुणानुसृतेर्देवस्तल्लक्षणानुसृते रूपाणि, ततः प्रतिरूपाणि जायन्ते । अतत्सत्यम् ।

यथा यज्ञात् त्याग (१६१) षति मुष्यम् । दैवभावे तत्स्वाहा (१६२) । त्यागवृत्तिरिति स्वाहा । भोग्यमिति स्वधा, षदं पितृभावः ।

यथा विष्णुर्भोक्षं ददाति । भोक्ष षति श्रीः । भोग्यरूपेण पृथिवी भोग्या (१६३) । यथा रुद्रस्य भोक्षगुणाद्म्बा, भोगवृत्त्याऽम्बालिकेति द्वे । यथेन्द्रस्य त्यागवृत्त्या यज्ञाः, भोगवृत्त्येन्द्राणीति । यदा गुणा बहुधा उपवृत्त्या (तदा) बहुधा प्रतिरूपाणि भवन्तीति परिपश्यन्ति धीराः ।

यथा वैश्वानरस्य सप्त वृत्तय उत्थानाद् विलयान्तं प्रवदन्ते । ङमेण ताः स्निग्धा, धूम्रा, तमा, उत्तमा, दालिका, भस्मा, निर्वाणैति । अतत्कमेणान्निस्तपति । तद्गुणात् सप्त जिह्वा जायन्ते । जिह्वायाः प्रतिरूपाणि कल्पयन्ति । (पूर्वङ्कमेण) काली, कराली, मनोजवा, सुलोडिता, सुधूम्रवर्णा, स्फुलिङ्गिनी, विम्वरुथी षत्येताः सर्वाः स्त्रीरूपाः रूपभावे ग्राह्याः ।

यथा श्रुतिरिति मडती । सा मेधारूपेण भारती सम्भवति । मेधाया यथा वारुणी प्रभवति तथा श्रुतेर्भङ्गती मडीयसी सरस्वती (१६४) जायते पराविद्याया रूपा । तत्तदाकारात्मिकाः पुष्टिभावेन लक्ष्मीदेवद्वय्याद्यः । अेताः सर्वाः षोडशक्षेत्रस्य द्विपार्श्वे दैवक्षेत्रे तत्तद्रूपस्य जायाभावेनोपदैवतानीति सत्यं ध्येयं -रूपकारा वास्तुद्गीथाः ।

उपदैवताद्रूपज्ञानं प्रसरति ॥ २२ ॥

सपर्यया भूतविधाः (१६५) प्रशम्यन्ति ।

अरिसन्धा ध्येया ॥ २३ ॥

रूपधाराया वृत्तिरिति श्रेष्ठा ॥ २४ ॥

अथ रूपधारायाः शृणु वृत्तिभेदान् । यथा वृत्त्याः परिणामः । प्राजापत्य-प्रथम-वृत्तिर्मनः (१६६) । मनसो वृत्तिः प्राणः (१६७) । प्राणस्य वृत्तिः क्रिया । क्रिया छि विधा (१६८) । सा द्विविधा कथयन्ति ऋषयः । सदसद्विधेयम् । या ऋतस्य धारा सा दैवक्रिया । सा परा विधा । या अनृता सा अक्रिया । सा अद्वैवा अपरेति । तदपराज्ञानादसुराः । अर्द्धेवा आश्रयन्ते रात्रिमसुराः (१६९) ।

येषां भयशोकाः सन्ति, यथा निकन्दिनः, कण्वजम्भाः, यातुधानाः, पृश्निपर्ण्याद्योऽवयोनयो गुणानुभेदेनैते सर्वेऽन्यार्थघातकाः सर्वेऽरिणो देवे य लोके यज्ञं घातयन्ति । अते सर्वे शलभक्षका भीमत्सर्पाः कोकमुष्पा रुक्षग्रीवाः शिमिजाः (१७०) । सर्वे वैराज्यदिम्पुरुषाः कुधा दैवघातकाः । अेतानरीन् षोडशकोष्ठकक्षेत्रे मर्दितरूपेण जैवक्षेत्रे आचरन्ति प्रतिरूपचर्यायाम् । अते शलभक्षिणो देवानां भयदा भवन्ति । अेतैस्तेषां दुःखम् । यज्ञात् तरन्ति । अेतदर्थं केचिद्वा ऋषीन् ध्यायन्ति देवाः । देवयजनान्मनयो मनस्विनो भवन्ति । दैवभावेन देवार्थं छोतारोऽन्नसमिधः क्षिपन्ति वैश्वानरे । ऋषयः स्तोतारो भवन्ति ।

स्तोतृणां रूपे सुभगविशेषः (१७१) ॥ २५ ॥

गाथाः (१७२) पठन्ति । जना यजन्ति बहुधा रूपं सर्वक्रियाधारः मनुष्यलोके रूपविधा । नादः सत्यमिति ध्येयम् । रूपं यरन्ति वास्तुवेदिनः स्थापका वास्तुद्वीथाः । स्तोतृणां बहुधा पैवा नालन्दिनोऽप्सरसो देवान् मोदयन्ति मोदकाः ।

कायमनोवाक्येन गायन्ति ते स्तुवका भ्राजिनः । यक्षा गायन्ति गाथाः । गन्धर्वा (१७३) देवानन्दार्थं नृत्यन्ति । सर्वे मिश्रयोनयः षोडशकोष्ठकक्षेत्रे आर्धकोणगतक्षेत्रे निधेयाः उपदैवक्षेत्रे ।

ये नरा दैवभावपरायणास्ते याजका । ध्याने तेषां सत्ता दिव्येव विभाति । तान् जैवक्षेत्रस्य पार्श्वगतक्षेत्रे अधःक्षेत्रद्वये न्यसेत् । अेवं दैवरूपं षोडशकोष्ठके ध्येयम् । ते तु धन्या ये कर्तृश्च यज्ञानाचरन्ति उपासन्ते रूपाणि । रूपज्ञानाद् प्रज्ञा प्रभवति लोके ।

प्रज्ञार्थमेतद् वास्तुपाष्यानम् ॥ २६ ॥

अेतदर्थं प्रज्ञां व्याख्यापयामि इति । वास्तुसूत्रोपनिषद् भगवतः पिप्पलादस्य भव्यं व्याख्यानम् । यो जानाति स रूपाचार्यो भवतीति वास्तुद्राता इति ध्येयम् । ये ध्यायन्ति ते मुक्ताः । परमऋषिभ्यो नमः ।

स्तुता मया वरदा वेदमाता

प्र थोदयन्तां पावमानी द्विजानाम् ।

आयुः प्राणं प्रजं पशुं कीर्तिं द्रविणं ब्रह्मवचसम् ।
मह्यं दत्त्वा प्रजत ब्रह्मलोकम् ॥

(अथर्व १८.७१.१)

एति ॐ नमो विश्वकर्माणे ।

ॐ विश्वकर्मा मा सप्तऋषिभिरुदीच्या दिशः पातु तस्मिन् कमे तस्मिञ्छ्ये तां पुरं प्रैमि ।
स मा रक्षतु स मा गोपायतु तस्मा आत्मानं परि ददे स्वाहा ॥

एति (अथर्व १८.१७.७)

एति षष्ठप्रपाठकः समाप्तः ॥

परमऋषिभ्यो नमः । परमऋषिभ्यो नमः ।

सम्पूर्णेयं वास्तुकर्मावतारपिप्पलादस्य आथर्वणीय वास्तुसूत्रोपनिषत् । उद्देशिकेन आथर्वणोद्गात्रा सोमभट्टेन
कृता परिशुद्धिदिप्पणी समाप्ता ।

एवं आथर्वणीय वास्तुसूत्रोपनिषद् अथर्वणाचार्यसोमभट्टेन कृत विषयबोधिनितिप्पणी समेत विभितं मया बाहुी
कुरुमथैनि ग्रामवासिना वास्तुशास्त्रि कामदेव उद्गात्रा श्री रामयन्द्रदेव भूपावस्य पञ्चदशाङ्गे राजा हरियन्दन नृपार्थ
। ॐ नमो मडादेव्यै ॥

दिप्पणी

Footnotes of Vastusutropanishat

(१) अथर्व ११.४.१६ माण्डवीकृतऋषिविशेषः । १८ काण्डे पञ्चमानुवाकस्य प्रवर्तक ऋषिः अङ्गिराः ।

(२) काश्यपशिल्पसूत्रकारः शिल्पकाश्यपनामा ऋषिः ।

(३) आथर्वणीय- षोडशविध- तापिनीग्रन्थाः-अवधूततापिनी, त्रिपुरातापिनी, नृसिंहतापिनी, पुरुषतापिनी,
वृषतापिनी, एत्यादयः सर्वे आथर्वणीयाः ।

(४) वास्तुविषयकसूत्राणि ।

(५) वास्तुदैवतं वास्तोष्पतिरित्यर्थः ।

(६) काश्यपशिल्पसूत्रस्य देवशिल्प-प्रासादशिल्प-नगरशिल्प-दुर्गशिल्प-घातुकराण-लेखविचारार्थं विषयाः ।

(७) उपशिलास्थापनार्थं शुभयोगे दूर्भोत्पाटक आथर्वणब्राह्मणविशेषः ।

(८) शिल्पाधिदैवतम्, अथर्ववेदसंछितायामुक्तम् । विश्वकर्माणं ते सप्तऋषिवन्तमृच्छन्तु, अथर्व ० १८.१८.७ ।

(९) पैप्पलादसंछितायां प्रथमकाण्डे उक्तं - श्यामा सउपडुरणी पृथिव्या अध्युद्भृता । एदम् भू प्र साधय पुना
उपाणि कल्पय ॥ १.२६.५ (शौ १.२४.४)

(१०) मूर्तिश्चातुर्विधा प्रोक्ता मृगमयी शैली अथ य । घातवी दारवी यैव पूजनार्थं विशेषतः ॥

(११) आदित्यो यूप एति अत्रेये उक्तं तथा तैत्तिरीये य ।

- (૧૨) અથર્વવેદે વૈતાનસૂત્રમિતિ । અથર્વવેદે ૧૩.૧.૪૭ ઉક્તમ્ । પુનઃ યૂપમુગ્રા મરુતઃ સ્કમ્ભહિમં ઘ્રંસં ચાધાય યૂપાન્ કૃત્વા પર્વતાન્ । ઇન્દ્રેણ મન્ત્રે ઉક્તં પુનઃ અથર્વવેદે યૂપ સ્કમ્ભરૂપેણ ઉક્તશ્ચ દશમકાણે ચતુર્થાનુવાકે દૈવતરૂપેણ ।
- (૧૩) ગૃહ્યસૂત્રે ચ અથર્વવેદે ૭ કાણે નવમાનુવાકે ૩ સૂત્રે ઉક્તમ્ । શતપથબ્રાહ્મણે “વાસ્તુ હિ તદ્ યજ્ઞસ્ય યદ્ ઘૃતેષુ હવિષુ” ઇતિ ઉક્તમ્, તદ્ દેવતા વાસ્તુપુરુષઃ શિખિન્ધાદિ ઇતિ ।
- (૧૪) બ્રહ્મસુખં હિ મધુ ઇતિ અથર્વવેદે ૧.૩૪.૧ ઉક્તમ્-
ઇયં વીરુન્મધુજાતા મધુના ત્વા ખનામસિ ।
મધોરધિ પ્રજાતાસિ સા નો મધુમતસ્કૃધિ ॥
- (૧૫) પ્રતિમા - અથર્વવેદે ૯.૪.૨ ઉક્તં - અપાં યો અગ્રે પ્રતિમા બભૂવ પ્રભૂઃ સર્વસ્મૈ પૃથિવીવ દેવી ઇતિ । વાજસનેયિસંહિતાયામુક્તં - અસૌ વૈ લોકઃ પ્રતિમેષા હ્યન્તરિક્ષલોકે પ્રતિમા ઇવ ઇતિ ॥
- (૧૬) ઋત્વિગ્વિશેષાઃ આર્થર્વાણપુરોહિતાઃ ।
- (૧૭) અથર્વવેદે ૨.૮.૧ કાણે ઉક્તં ઉદગાતાં ભગવતી વિચૃતૌ નામ તારકે । ઇતિ ॥
- (૧૮) પૌલસ્ત્યસ્ય અપત્યં વિશ્રવાપુત્રઃ રાવણઃ ।
- (૧૯) અથર્વ ૯.૪.૨
- (૨૦) પ્રયોગાત્મકસૂત્રમિતિ ખિલમ્ ।
- (૨૧) ભીત્યાકારે મહાશૈલે દૈવલીલાદયો યથા । રૂપશાલા તપસ્વિનાં મોદાર્યમભિખોદિતા । ઇતિ કાશ્યપવચનમ્ ।
- (૨૨) સ્તમ્ભ ઇતિ યૂપઃ યૂપઃ વૈ સ્તમ્ભ (સ્કમ્ભ) ઇતિ અથર્વવેદે ૧૦.૭ ઉક્તમ્ ॥ પ્રયોગભેદે સ્કમ્ભત્રયં બ્રહ્મયજને સ્કમ્ભો વૈ યૂપઃ, પિતૃયજને વૃષસ્તમ્ભઃ, કામયજને મિથુનસ્કમ્ભ ઇતિ ભેદઃ ।
- (૨૩) યદ્રુહ્યં અધિકોપાયેન વિગ્રહપ્રામાણ્યં ભવતિ । સા ખિલપગ્જરવિદ્યા, અસાધારણી ઇત્યર્થઃ, ગુહ્યં રેખાજ્ઞાનમિતિ ।
- (૨૪) ઉદ્ગ્રીયમુપાસાગ્ચકે । એતમેવાડ્ગિરસં મન્યે । અડ્ગાનાં યદ્રસઃ । આત્મજ્ઞઋષિવિશેષઃ ।
- (૨૫) સાપર્યોપયોગિની પ્રતિમા ।
- (૨૬) તૈત્તિરીયબ્રાહ્મણોક્તઃ નક્ષત્રવિશેષઃ યઃ શુભદાયકઃ, અભિજિન્નામ નક્ષત્રમુપરિચાદિતિ વાક્યમ્ ।
- (૨૭) અથર્વ ૨૦.૧૩૭.૩
- (૨૮) એકવાર્ણા કપિલા ગૌઃ પુરુરૂપા ગૌરિતિ ભાવઃ । દૈવતન્ત્રે શક્તિપ્રાપ્તા ગાવ । અથર્વવેદે ૧૦.૧૦.૬ ઉક્તં “સ્વધાપ્રાણા મહીલુકા” ઇતિ ।
- (૨૯) કુમ્ભીકામોચનાર્થ અથર્વવેદે ૧૬.૬.૮ ઉક્તમ્-ઐ કુમ્ભીકા દ્રષીકાઃ પીયકાન્ । ઇતિ ।
- (૩૦) શતકેશી રુદ્રરૂપો મહાવૃષઃ । અથર્વવેદે ૫.૨૨.૮ ઉક્તઃ । યથા- મહાવૃષાન્ મૂજવતો બન્ધ્વહ્નિ પરેત્ય । પ્રૈતાનિ તક્ષમને બ્રૂમો અન્યક્ષેત્રાણિ વા ઇમા । ઇતિ ।
- (૩૧) તાપવર્ગપ્રદયોનિવિશેષાઃ તથા ચ અથર્વવેદે ૧૯.૩૫.૨ ઉક્તં સ નો રક્ષતુ જડ્ગિડો ધનપાલો ધનેવ ઇતિ ।

- (३२) काश्यपसंछिताशिल्पशास्त्रे प्रथमाध्याये उक्तं -युजुवदएऽसंयुक्तं वलयं वेष्टितं तथा । रज्जुद्विमुष्टि यस्यात्रोऽप्ययः कीलसधूर्णिका एति ।
- (३३) अथर्ववेदे ६.१८.१ अयं मन्त्रः । मर्मनिर्धारणे उपाध्यायाः पवमानसूक्तं पठन्ति इत्याचारः ।
- (३४) पातनं मर्दनं चैवमङ्गुनं सा त्रिधा क्थिया । भोदनोत्तरकर्माणि स्थापकः संस्मरेत् सदा ॥ काश्यपसंछिता अ । १, श्लो १४ ।
- (३५) शुक्कशिलायूर्णमिति वज्ररेभाङ्गुनस्योपादानम् ।
- (३६) कीर्तिरिति रूपं सा प्रतिमा तस्याऽऽधारः रेभापञ्जर एति ।
- (३७) न मृगमयप्रतिमार्थं रेभान्यासस्य प्रयोजनम् ।
- (३८) वृत्तबिन्दुविषयाणि विशदरूपेण पिप्पलादीयप्रणवतारके ध्येयानि ।
- (३९) ॐ विश्वकर्माय (विश्वकर्माणे) विद्महे कारुकाराय धीमहि तन्नो शिल्पी प्रचोदयात् ।
- (४०) ॐ विश्वकर्माय (विश्वकर्माणे) नमः, एति तस्याष्टाक्षरो मन्त्र एति ।
- (४१) न यज्ञशुल्बप्रयोगे विश्वज्योतिरित्यादिनिर्माणे प्रयोजनम् ।
- (४२) दृश्यरूपेण शिलोपरि एति भावः ।
- (४३) यस्मिन् देशे यथाकारे देवलीला प्रवर्तते ।
- (४४) तालांशज्ञानसम्प्राप्ते शिल्पी स्थापक उच्यते । रेभान्यासं यो जानाति स रूपज्ञो भवेत् तथा । शिल्परुडस्यागमे ४, २ उक्तम् ।
- (४५) प्रजापतिरेते सर्वे देवा इमानि य पञ्चमडाभूतानि वायुराकाश आपो ज्योतिरित्येतानीमानि य क्षुद्रमिश्राणि अतरेये पञ्चमभाण्डे उक्तम्-तथा हि वास्तुवेदे सम्यक् भिन्नता जायते, दृश्यते ।
- (४६) सर्वरूपशैलस्य आधारः यतुरस्रम् ।
- (४७) अश्मना ङ्यापः प्रभवन्ति । शतपथब्राह्मणे नवमाध्याये उक्तम् ।
- (४८) मध्यदैर्घ्यमध्यप्रस्थयोर्मध्यबिन्दुमवलम्ब्य ।
- (४९) व्योम एति भावः ।
- (५०) धावा-पृथिवीं सञ्जानीथ, अथ वर्षति, शतपथे उक्तम् । अथर्व १२.१ उक्तं अर्णवभूम्यात् परम व्योम जायते एति भावः ।
- (५१) अग्निरूपं त्रिभुजक्षेत्रम् ।
- (५२) डुतमिति रेभा, त्रिरेभेण यत् क्षेत्रं तत् त्रिडुतं भवति ।
- (५३) द्विव्यं दैवीभावः । अथर्वसंछितायामुक्तं २.१२.४- पितृणामामुं ददे डरसा दैव्येन एति ।
- (५४) गुह्योक्तविधिना अग्निस्थापने ब्रह्मोपदेशने स्थाण्डिले षट्कोणलिपनानन्तरं विष्टरद्वयं स्थापयन्ति । तदुपरि अग्निं स्थापयन्ति, एति अग्निसन्धानविधिः ।
- (५५) तन्त्रे तथा कालिकोपनिषदि उक्तम्-कूर्यबीजं व्योमषष्ठस्वरा बिन्दुमिलनरूपाः, तद्वयं मायाद्वयं दक्षिणे कालिकेति ।
- (५६) यातुधानः निर् ऋतेरादिकायात् तापवर्गप्रदो योनिविशेष एति अथर्ववेदे उक्तम् ।

- (૫૭) માણ્ડવંશજોતઃ કૌત્સસ્ય શિષ્યઃ ઋષિવિશેષ ઇતિ બૃહદારણ્યકે ઉક્તમ્ ।
- (૫૮) પ્રયોગરૂપેણૈતત્ ષડ્ધાહુનોપાદાનમ્, વ્યોમાભાસે માણ્ડલગ્ચ ચતુરસ્રોપસઙ્ગઃ કોણરેખા । વાયુશ્ચ કર્ણિકાપૃથિવી તથા ત્રિભુજમગ્નિરૂપગ્ચ ષટ્કોણં દૈવમન્દિરમ્ । કાશ્યપવચનમ્ ।
- (૫૯) રૂપક્ષેત્રે ખનિત્રેણાવિશન્તિ, સિતવજરેખાયાં તતઃ અચસા ખોદયન્તિ મૂલમ્ ।
- (૬૦) વાસ્તુયાગે શિલાનિર્મિતસૌમ્યયૂપઃ વિષ્ણુચક્ષ્ણે ષોડશાંશવિશિષ્ટશિલાયૂપઃ વિધેય । પિતૃચક્ષ્ણે દારવી વૃષયૂપસ્ય પ્રયોજનં ભવતિ ।
- (૬૧) ઇન્દ્રે લોકા ઇન્દ્રે તપ ઇન્દ્રેડધ્યૂતમાહિતમ્ । ઇન્દ્રં ત્વા વેદ પ્રત્યક્ષં સ્કમ્ભે (યૂપે) સર્વં પ્રતિષ્ઠિતમ્ ॥ (૧૦.૭.૩૦) અથર્વવેદે એવં બહુધા ઉક્તમ્ ।
- (૬૨) સમમાનેન સૂત્રપાતનેન રેખાઃ સૌમ્યા ભવન્તિ ।
- (૬૩) દૈર્ઘ્યરેખાઃ ।
- (૬૪) પ્રસ્થરેખાઃ ।
- (૬૫) પૈષ્પલાદસંહિતાયાં પ્રથમખણ્ડે રૂપસ્ય સ્વરૂપવિષયે ઉક્તં - રૂપં રૂપવયોવસ્તેન ત્વાં પરિદધ્મસિ, ઇતિ રૂપભાવસ્ય ધારણા ।
- (૬૬) અત્રાદ્ ભવન્તિ ભૂતાનિ પર્જન્યાદન્નસમભવઃ ઇતિ ગીતાયાઃ ૩.૧૪, તૈત્તિરીયોપનિષદિ ૨.૨ અપિ ચ પ્રશ્નોપનિષદિ ષષ્ઠપ્રશ્ને ઉક્તમ્ ।
- (૬૭) મૂર્તિકારા હિ સ્થાપકાઃ, તે સ્થાપકોદ્ગ્રીથા ઇતિ ।
- (૬૮) મૂર્તિદર્શનમાત્રેણ ચદ્ભાવો મનસિ જાયતે સા રૂપપ્રેરણા ।
- (૬૯) રૂપમધ્યે યથાકીલં કીલાભાસે ચદ્ગુગકઃ । યો જાનાતિ ઇમં ભાવં મર્મણઃ સ ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ શિલ્પરત્નકોષે દ્વિતીયસર્ગે ૧૮ શ્લોકે ઉક્તમ્ ॥
- (૭૦) ચાકઃ સ્થપતિ-શ્રેષ્ઠ ઇતિ પાટવચાક્રશતપથે ઉક્તમ્ ।
- (૭૧) દારવી મુષ્ટિમાનેન કીલાન્ સડ્ગુહ્ય ચત્રતઃ । ચતુઃપાર્શ્વે યદા શિલા તદા તુ અવરોધનમ્ । ઇતિ શિલ્પરત્નકોષે રોધનક્રિયા ।
- (૭૨) ગાથાં ગાયન્તિ ગાયિનઃ યથા કુન્તાપસૂક્તાનિ અથર્વવેદે (૨૦.૧૨૭ ૧) ઉક્તાનિ “ઇદં જના ઉપ શ્રુત નરાશંસ સ્તવિષ્યતે” ઇત્યાદિજટાક્રમેણ પઠન્તિ ગાયિનઃ ।
- (૭૩) અથર્વસંહિતાયાં ૩.૧૨ : શાલાયા ધ્રુવા-સ્તમ્ભઃ; અશ્વાવતી-ભિત્તિઃ; સ્થૂણા-વંશસ્તમ્ભઃ; કુમ્ભ-ધારકકાષ્ઠાનિ; નિર્માણેડપિ ખનિત્રપ્રયોજનં ભવતિ ।
- (૭૪) વનવાસિનઃ ।
- (૭૫) માણ્ડલકરણાર્થં સૂચીમુખાકૃતિ (૨જજવે) શોણપ્રસ્તરન્યાસિતશસ્ત્રવિશેષઃ ।
- (૭૬) પ્રસ્તરભેદિવૃક્ષસ્ય વલ્લલં માહેન્દ્રપર્વતારણ્યે ઉપલબ્ધં ઇતિ ।
- (૭૭) યથાવિહિત લક્ષણાનુપાતેન ઇતિ ભદ્રોપાયઃ ।

- (७८) ग्रन्थिरेषा वलिः पर्वाण्यङ्गरागं यथोचितम् । प्रकृत्यानुसृतेः कुर्यात्तदङ्गसौभगं स्मृतम् । शिल्पागमे तृतीयाध्याये १४ श्लोके उक्तम् ।
- (७९) ध्यानानुसृतं यद्रूपं तद्रूपो ध्यानविग्रहः, शिल्परत्नकोशे ४५५ तमे श्लोके ।
- (८०) कामस्तदग्रे समवर्तताधि मनसो रेतः प्रथमं यदासीत् । एति नासदीये ।
- (८१) शिलाया अपृथक् संलग्नरूपेण सर्वाङ्गं यत्र सुषमं तदर्धाकलम् ।
- (८२) सदा यौवनसम्पन्नं पेशिग्रन्थिविवर्जितम् । दैवलक्षणसंयुक्तं रूपं सुषममुच्यते । शिल्पागमे ।
- (८३) तथा अङ्गानि केवल रेभायुम्भित अङ्गस्य तद्रेभा अवलम्बने तद् स्पर्शातमिति ।
- (८४) ज्योतिः प्रतीकभावनाङ्गुष्ठम् ।
- (८५) तत्त्वज्ञानेन चित्तस्य विक्रियाऽभावावेशेन मनसः विक्रिया एति । तत्त्वबोधात् चित्तं स्थिरं भवति, भावप्रयोदने मनः तत्त्वबोधे प्रविलीयते, विसर्गं एव द्वयोः अेका गतिः, अतो द्विधा अेकत्वमिति परिणामः ।
- (८६) यूपस्य ध्वजमानार्थं त्रिवृत्करणध्वये मध्यनिर्धारणार्थं यन्निमोर्ध्वे लघुभागस्य मानसम्प्राप्त्यर्थमिदं मानमिति भावः ।
- (८७) विंशो ङि पुरुषो दश द्वादशाङ्गुल्यो दश यो ङ्या एति शतपथे उक्तम् । दशेन्द्रियस्थाधारः पुरुष एत्यर्थः । यथा पुरुषे दशाङ्गं तथा पिप्पलादीयपितृमेधेन स्तम्भाकृतियूपे दशाङ्गं कल्पयन्ति ऋषयः ।
- (८८) अष्टारयूपपदेवता प्रतिष्ठायां वास्तुकर्मणि प्रयोजनं भवति । षोडशार यूप विष्णुमहायज्ञे प्रयोजनं भवति । वृषस्तम्भो मृताडे पितृयज्ञे वृषोत्सर्गे प्रयोजनमिथुनस्तम्भस्य प्रयत्नं नास्ति । (उत्कलभाषायाम्) प्रथमं द्वितीय पथररे करिभ वृषस्तम्भं वट विल्व उद्गुम्भररे करिभ ।
- (८९) रुद्र वृषरूपेण शुक्लयजुर्वेद उक्तं य धर्मवृषभमिति “वृष वै धर्मः” पैप्पलादसंछितायां १ भाएउ “डिरण्यशर्ङ्गो वृषभो य समुद्राद्दुदायरत्” । “स वृष ङि एन्द्र सभा शतवालो” एति अथर्ववेदे उक्तम् । तद्गृष पितृरूपेण पितृयूपस्थावासे उपासयन्ति, पितृणां रुद्र, एति तस्य भावः ।
- (९०) पञ्च प्रयाजाः दैवपुजने, आज्यभागः, प्रधानयागः, स्विष्टकृत्, प्राशित्रावदानम्, एडावदानम्, भागप्राशनम्, अन्वाहार्य-दक्षिणा अनुयाजत्रयम्, ज्युडनम्, सूक्तवाक्, शंयुवाक्, पत्नीसंयाज एति दशकर्मभेदे दशयज्ञाङ्गसंयोगशीर्षरूपेण विष्णुकर्मः तस्य दशाङ्गस्य भावः ।
- (९१) प्रत्यक्षदर्शनं सम्भवति ।
- (९२) भ्रुमकील एति मध्यरेषा ।
- (९३) अष्टकाग्राद्धे एन्द्रः विश्वेदेवाः प्रजापतिः, समपुरुषार्थः पिप्पलादीयग्राह्यः ।
- (९४) यथा मनुष्यगर्भान्तरे भ्रूणे कुमि -मज्जा-अस्थि-मांस-मेद-स्नायु-रक्त-केशात्मक-शिराछन्दे-चर्मादि दशास्तरणयुक्तं दशकोष्ठकं कल्पयन्ति शिशुवेदोपनिषदि आथर्वणीयाः ।
- (९५) यथा शतपथे स्वर्णपुरुषरूपेण प्रजापतिरूपं कल्पयन्ति ङोतारः षष्ठाध्याये उक्तम् ।
- (९६) मङ्घ्रिकात्यायनस्य शुल्वं भगवतः पिप्पलादस्य शिल्पसूत्रमिति ।
- (९७) रेभाकृतिरिष्टकान्यास एति श्रीणिः । ज्योतिष्टोमे मडावेधाः, श्रीणिरित्यादि ।
- (९८) अत्र भयङ्करे अद्भुतभावो विलीयते । शिल्पे अद्भुतभावः ङडनीयः ।

- (૯૯) ચદ્ પ્રદર્શયન્તિ તનુષિ તદ્ભાવઃ યદીક્ષણેન હૃદયે સઞ્ચારયન્તિ સ રસઃ ।
 (૧૦૦) તર્દઃ (ખર્વત) અથર્વઠ ૬.૫૦.૧ ઉક્તઃ, અન્નહાનિકરઃ પતડ્ગવિશેષઃ ।
 (૧૦૧) ચતુર્દશસડ્ધ્યક ઇત્યર્થઃ ।
 (૧૦૨) વાગ્ વૈ મન્નઃ શતપથબ્રાહ્મણો ઉક્તમ્ । વાક્યેન સહ ચદ્ પ્રકટયન્તિ ।
 (૧૦૩) યથા અથર્વસંહિતાયાં લક્ષણમ્, ૬.૧૪૧.૩- સહસ્રપોષાય કૃણુતં લક્ષ્માશ્ચિના । ઇતિ ।
 (૧૦૪) રૂપં રૂપં વયો વયઃ સંરભ્યૈનં પરિષ્વજે ઇત્યુક્તં અથર્વ ૧૯.૧.૩.તતઃ વિષ્ણુરૂપં, યદસ્તિ વચનેડપ્યુક્તમ્, પૈષ્પલાદસંહિતાયાં સ્ત્રીણાં પ્રતિરૂપમુપાસકા તદર્થ પ્રતિરૂપાણિ ।
 (૧૦૫) દેવતાયતનમિતિ, તાનિ ન કમ્પન્તે, દૈવતાપ્રતિમા હસન્તિ રુદન્તિ નૃત્યન્તિ સ્ફુટન્તિ સીદન્તિ, ઉન્મીલન્તિ નિમીલન્તિ, શતપથબ્રાહ્મણો ૭.૧૦.ઉક્તમ્ । ઐતરેય બ્રાહ્મણો ૪.૫ રૂપવિદ્યા છન્દોમય દૈવશિલ્પમ્, રૂપેણ ઉક્તમ્ । તથા શતપથબ્રાહ્મણો ૩.૨ પ્રતિરૂપશિલ્પરૂપેણ ઉક્તમ્ । રૂપં વૈ અચ્ચારૂપં, પ્રતિરૂપાણિ ઉપદેવતાનિ, અન્યા મણ્ડનમિતિ ।
 (૧૦૬) યથા જૈમિનીયબ્રાહ્મણો (૨.૪) ઉક્તં દિશ ઉ એવં વિશ્વદેવાઃ દિશો વૈ પ્રાણઃ ઇતિ વાક્યમ્ ।
 (૧૦૭) અહલ્લિકા ભાટ ઇત્યર્થઃ કુન્તાપીય રમણીવિશેષઃ ।
 (૧૦૮) તારાદિ દેવતાઃ । ધૌશ્ચ મ ઇદં પૃથિવી ચ પ્રચેતસૌ શુક્રો બૃહન્ દક્ષિણયા પિપર્તુ । અથર્વઠ ૬.૫૩.૧ સૂર્ય ઇત્યર્થઃ ।
 (૧૦૯) આશાનામાશાપાલેભ્યશ્ચતુભ્યો અમૃતેભ્યઃ । અથર્વવેદે ૧.૩૧.૧ ।
 (૧૧૦) વિષ્ણુયાજકાઃ । પુરુષો હ નારાયણોડકામયત । યો વૈષ્ણવો વામનઃ, શતપથે ઉક્તમ્ ।
 (૧૧૧) યથા જ્યોતિષ્યેવં રૂપં દધાતીતિ શતપથે ઉક્તમ્ ।
 (૧૧૨) યથા પાકયણે ઔપાસને ચ પ્રજાપતિઃ, સ્વીષ્ટકૃત્ અડ્ગદેવતા પ્રાતઃ સૂર્યઃ પ્રધાનો ભવતિ તથા વિશ્વદેવાર્થ દેવયજ્ઞઃ ।
 (૧૧૩) ષોડશકલં વૈ બ્રહ્મ શતપથબ્રાહ્મણો ઉક્તમ્ । “ષોડશર્ચેભ્યઃ સ્વાહા” ઇતિ ષોડશકલા ઉક્તાઃ । અથર્વ ૧૯.૨૩.૧૩ ।
 (૧૧૪) યદડ્ગં ચરતિ ધરાયામ્ ।
 (૧૧૫) નાભૌ જીવસત્તા રાજતે પ્રસરતિ ચ ।
 (૧૧૬) હૃદયે પ્રાણસ્તિષ્ઠતિ ।
 (૧૧૭) બ્રહ્મરન્ધ્રે તેજો વિભાતિ, આવિર્ભવતિ ।
 (૧૧૮) તત્તારકં દ્વિવિધં, મૂર્તિતારકમમૂર્તિતારકચ્ચેતિ । યદિન્દ્રિયાન્તં તન્મૂર્તિમત્, ચદ્ ભ્રૂયુગાતીતં તદમૂર્તિમત્ ઇતિ અદ્વયતારકે ઉક્તમ્ ।
 (૧૧૯) સર્વાન્તરઃ સ્વયઞ્જ્યોતિઃ સર્વાધિપતિરસ્યહં ઇતિ સ્વરાટ્ યોગતત્વોપનિષદિ ઉક્તમ્ ।
 (૧૨૦) હિરણ્મયે પરે કોષે વિરજં બ્રહ્મ નિષ્કલમિતિ ન્યાયેન ।
 (૧૨૧) યથા નારદપરિવ્રાજકોપનિષદિ ઉક્તમ્-ચક્ષુષા રૂપગ્રહણં શ્રોત્રે શબ્દગ્રહણમિત્યાદિ । અથર્વવેદે-રૂપં રૂપં વયોવચ ઇત્યાદ્યુક્તમ્ ।

- (१२२) तद् वै ब्रह्मणो रूपात्मत्वं यैवात्मत्वं य शतपथब्राह्मणो उक्तम् ।
 (१२३) कौषीतकिब्राह्मणो कलाविद्यैत्युक्तम् । पिप्पलादसङ्ख्येयानां १ उक्तम् ।
 (१२४) अथर्ववेदे (६.१३३.२) मेभलाबन्धनप्रसङ्गे उक्तम्-आहुतास्यमिद्धुत ऋषीणामस्यायुधं एति ।
 परामित्रान्दुन्धुभिना हरिणस्याजिनेन य । सर्वे देवा अतित्रसन्त्ये सङ्ग्रामस्येशते । अथर्व० प.२१.७
 (१२५) आथर्वणीये आसुरीकल्पे बीजमन्त्रस्य प्रयोग उक्तः ।
 (१२६) वाग् वै मन्त्र एति शतपथे उक्तम् । वाग् वै देवानां मन्त्र एति कौषीतकीये उक्तम् ।
 (१२७) संडारणं वं एति पूर्वपाठशब्दस्य शक्तिरित्यर्थः ।
 (१२८) कम्पनमित्यर्थः ।
 (१२९) प्रज्ञा एत्यर्थः ।
 (१३०) दण्डायमान मूर्तिरित्यर्थः ।
 (१३१) औत्तरेये यथोक्तवाहनरूपस्य रूपविशेषः ।
 (१३२) शतपथे छान्दोग्ये योक्तः अेष ऋमः अेषा देवयजनविद्या । आत्मानन्देन यजनोपायेन त्रयस्त्रिंशद् देवताः
 ताक्ष्यं ब्राह्मणो उक्ताः ।
 (१३३) वृद्धिर्जालं बृहत्तः शङ्कस्य वाजिनीवत एति अथर्व ८.८.६ ।
 (१३४) प्राणो वै मलिष एति शतपथे उक्तम् ।
 (१३५) मेष एव वै सं य वि शोर्वच्यसे एति । अथर्व ६.४८.२ ।
 (१३६) सूर्यस्य वा अेक रश्मिवृष्टिः एति शतपथे उक्तम् । स सविता रथेनेति ।
 (१३७) वृषभोऽसि स्वर्गं ऋषीनार्षेयान् गच्छ एति । अथर्व ११.१.३५ ।
 (१३८) उंसेति शब्दार्थः सर्वेषु देवेषु व्याप्तो वर्तते एति उंसोपनिषदि उक्तम् ।
 (१३९) द्वा सुपार्णा सयुजा सप्ताया समानं वृक्षं परिषस्वजाते एति । ऋ १.१६४.२०; अथर्व ८.८.२० ।
 (१४०) अेना व्याघ्रं परिषस्वजानाः सिंढं ङिन्वन्ति मडते सौमगाय एति । अथर्व ४.८.७ ।
 (१४१) वास्तुवेदे षट्मुपदैवतं प्रतिरूपमित्यर्थः । प्रतिरूपं शतपथब्राह्मणो अेकादशकाण्डे उक्तम् । तेषां यथ्या
 जैमिनीयब्राह्मणो -प्रत्यङ्गं ङ्येष सर्वाणि रूपाणि य आदित्यः स प्रतिरूपमित्युक्तः ।
 (१४२) वैश्वानरो वै सर्वेऽत्रय एति शतपथे उक्तम् ।
 (१४३) असौ वैश्वानरो योऽसौ तपति (पयति) एति शतपथे ।
 (१४४) पुरुषे येनेदमन्नं पच्यते एति शतपथे उक्तम् ।
 (१४५) सेन्द्रस्य पत्नीति गोभिलगृह्यसूत्रे उक्तम् ।
 (१४६) श्रुवस्याऽवयवात्मिका ।
 (१४७) अग्निर्वै मृत्युरिति कौषीतकि ब्राह्मणो, मृत्युर्वै तस्य शतपथे य ।
 (१४८) औत्तरेये वारुणी शान्तिरिति उक्तम् ।
 (१४९) एला वै अन्नमिति अथर्ववेदे उक्तम् ।
 (१५०) तमश्छाया ।

- (૧૫૧) ઉષા દેવી વાયા સંવિદાના વાગ્દેવ્યુષસા સંવિદાના ઇતિ અથર્વવેદે ઉક્તમ્ ।
- (૧૫૨) ધૌરિત્યર્થઃ । ભૂતભવિષ્યદભીષ્ટવીર્યા લક્ષ્મીર્વલમિતિ અથર્વવેદે ઉક્તમ્ ।
- (૧૫૩) સેયં દેવાનાં પત્નીતિ શતપથે ઉક્તમ્ ।
- (૧૫૪) તેજસા વૈ ગાયત્રી પ્રથમમિતિ તાણ્ડ્યબ્રાહ્મણે ।
- (૧૫૫) વાક્ સાવિત્રીતિ ગોપથબ્રાહ્મણે ઉક્તમ્ ।
- (૧૫૬) સારસ્વતરૂપં ઐતરેયે ઉક્તમ્ ।
- (૧૫૭) સવિતા રાષ્ટ્રે રાષ્ટ્રપતિરિતિ શતપથે ચ ૧૧.૪.૩.૧૪ ।
- (૧૫૮) અમ્બા અથર્વવેદે ઉક્તા ।
- (૧૫૯) ભેષજરૂપા અમ્બાલિકેતિ વાજસનેયે ઉક્તા ।
- (૧૬૦) “દેવાઃ પિતરઃ પિતરો દેવા । યો અસ્મિ સો અસ્મિ,” અથર્વ ૬.૧૨૩.૩ કાણ્ડે । સ વિશ્વેદેવા તથા પિતર ઉપદેવા વસુપિતર રુદ્રપિતામહ આદિત્ય પ્રપિતામહ ઇતિ પિતૃયૂપ પ્રોત્યનમન્ત્રાણિ ૨૪ સૂક્તોક્તં ચ ।
- (૧૬૧) મુગ્ધતાંડસોઅંહસ ઇતિ વદન્તિ । અથર્વ । ૩૧.૨.યે દક્ષિણાતો જુહૂતિ જાતવેદો દક્ષિણાયા દિશોઽભિદાસન્ત્યસ્માન્ ઇતિ ત્યાગઃ । અથર્વ ૪.૪૦.૨.ઇન્દ્રાસોમા તપતં રક્ષ ઇતિ વદન્તિ । અથર્વ ૮.૪.૧.વિષેણ ભડ્ગુરાવતઃ પ્રતિ સ્મ રક્ષસો જહિ ઇતિ ભોગઃ અથર્વ ૮.૩.૨૩ ।
- (૧૬૨) સ્વાહા વૈ સત્યસામ્ભૂતા બ્રહ્મણો દૃહિતેતિ । શતપથે ઉક્તમ્ ।
- (૧૬૩) એતેન વિષ્ણોઃ શ્રીદેવી ભૂદેવીતિ વૃત્તિદ્વયં સૂચિતમ્ ।
- (૧૬૪) સરસ્વતી દેવચન્તો હવન્તે સરસ્વતીમધ્યરે તાયમાને । સરસ્વતી સુકૃતો હવન્તે સરસ્વતી દાશુષે વાર્ય દાત્ ॥ અથર્વ ૧૮.૪.૪૫ ।
- (૧૬૫) લૌકિક સિદ્ધ્યર્થે યા વિદ્યા સા ભૂતવિદ્યા ।
- (૧૬૬) મન ઇવ હિ પ્રજાપતિઃ તૈત્તિરીયબ્રાહ્મણે ઉક્તમ્ । (૨.૨.૧.૨)
- (૧૬૭) પ્રાણો વૈ હરિઃ સ હિ હરતીતિ । કૌષીતકિબ્રાહ્મણં (૧૭.૧) ।
- (૧૬૮) યદ્ધામં ચકુર્નિખનન્તો અગ્રે કાર્ષીવણા અન્નવિદો ન વિદ્યાયા । (અથર્વ ૬.૧૧૬.૧) ।
- (૧૬૯) ગોભિલગૃહ્યસૂત્રે ઉક્તમ્ ।
- (૧૭૦) શિમિ-કર્મ, તજ્જાતાઃ ।
- (૧૭૧) સ્તોતૃયોવચ શૃણુ વદ્ધ ચ મે ઇતિ અથર્વસંહિતાયામ્ ।
- (૧૭૨) કુન્તાપસૂક્તાદયઃ ખિલપાઠાઃ । યથા શુનઃ શેષસ્ય શતગાથા ઇતિ ।
- (૧૭૩) યોષિહામા ગન્ધર્વા ગન્ધેન વૈ રૂપેણ ચરન્તીતિ શતપથે ઉક્તમ્ ।

Footnotes are assembled together and marked with number in parenthesis in the text.

Proofread and rearranged by K.S. Sheshadri

——
vAstusUtropaniShat savyAkhyA commentary
pdf was typeset on April 28, 2023
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

